

LIFE OF ANNE CATHERINE EMMERICH

Život ANE KATARINE EMERIH

redovnice, reda svetog Augustina, iz samostana AGNETENBERG,
DULMEN, VESTFALIJA, NJEMAČKA.

preveo s engleskog: Milan Šapina

na veću slavu Presvetog Trojstva i za spasenje onih koji žele otvoriti svoja srca Gospodinu

"Nebeski Oče, molimo Te, daj da čitanjem i razmatranjem Muke tvoga Ljubljenoga Sina, našega Gospodina Isusa Krista, još više uzljubimo njegov lik i djelo. Amen."

Ana Katarina Emerih (Anne Catherine Emmerich) je rođena 8. rujna 1774., u selu Flamske, nedaleko od Coesfelda, biskupija Munster, Njemačka. Krštena je u crkvi svetog Jakova u Coesfeldu. Roditelji, Bernard i Anne Hiller, bili su siromašni seljaci, a isticali su se kršćanskom pobožnošću i vrlinama.

Djetinjstvo Ane Katarine puno podsjeća na život časne Anne Garzias de St. Barthelemi, ili na život Domenice del Paradiso, kao i na život nekoliko drugih svetaca rođenih u istom staležu kao i ona. Kao djetetu već joj se ukazivao njezin anđeo čuvar. A kod je izvodila ovce na pašu znao bi se ukazivati i sami Dobri Pastir, pod likom mladog pastira, koji bi joj često i pomagao u poslu. Već od djetinjstva se priviknula da posjeduje božanska saznanja, koja su joj pružena u vizijama svake vrste. Često je bila nagrađena posjetima Božje Majke, Kraljice Neba, koja bi pod likom lijepe i blage gospođe dovođila Božansko Dijete da joj bude prijatelj. Uvjeravala ju je, da je mnogo voli i da će je uvijek paziti i štiti.

Ukazivali su joj se mnogi sveci i uzimali iz njenih ruku bukete cvijeća koje bi ona pripremila u čast njihovih blagdana. Sva ova ukazanja nisu uopće iznenađivala dijete i izgledala su joj normalnima, kao i kad zemaljske princeze i prinčevi primaju svoje dvorjane u posjete. I poslije u životu, nije bila iznenađena nebeskim posjetima, budući joj je njena čistoća i nevinost nalagala, da se osjeća ugodnije u društvu Nebeskog Gospodina, njegove Blagoslovljene Majke ili svetaca, nego u društvu svojih suseljana. Imena Oca Nebeskog, Majke, Brata i Zaručnika dolazila bi joj na usne bez ikakve zadržke, tako izražavajući stvarnu vezu koja postoji između Boga i čovjeka. Budući se Vječna Riječ udostojala biti rođenom od žene i postati čovjekom i na taj način postati našim Bratom, ti sveti naslovi nisu joj se uopće nimalo pričinjali stranima.

Dok je još bila dijete, običavala je govoriti nevinom ljubaznošću i jednostavnošću o svemu što bi vidjela, a njeni slušatelji bi ostali zadivljeni pripovjestima koje je dovođila u vezu sa Svetim pismom. Ponekad bi njihova pitanja i primjedbe unijeli zbunjenost i uznemirenost u njen duh, a ona bi se povlačila i odlučila ubuduće šutjeti o tome. U jednostavnosti svoga srca, mislila je da nije pravilno uopće govoriti o tim temama, jer drugi o tome ne govore i da njen govor mora biti jedino "Da, tako je" ili "Slava budi Isusu Kristu".

Vizije kojima je obdarena bile su vrlo stvarne i činile su joj se tako slatkima i divnima, da je prepostavljala i da sva ostala kršćanska djeca imaju iste vizije. Zaključila je da oni ne govore o njima jer su ponizniji i skromniji od nje. Odlučila je šutjeti, kako bi bila slična njima.

Od kolijevke je posjedovala dar razlikovanja onoga što je dobro ili zlo, sveto ili profano, blagoslovljeno ili proketo, kako u materijalnim tako i u duhovnim stvarima. Taj dar su također posjedovale svete Sibyllina od Pavie, Ida od Louvain, Ursula Benincasa, kao i neki drugi sveci. U najranijem djetinjstvu običavala je donositi iz polja korisne plodove koje nitko nikad nije koristio za bilo što. Sadila bi ih kraj očeve kolibice ili na nekim mjestima na kojima se običavala igrati ili raditi. S druge strane počupala bi neke otrovne biljke, a posebno one koje su se bar nekad koristile za praznovjerja ili rituale povezane s đavlom. Ako bi se slučajno našla na mjestu gdje je bio počinjen neki veliki zločin, pobjegla bi glavom bez obzira ili bi počela usrdno moliti i činiti pokoru. Intuicijom bi zapažala kad bi se nalazila na nekom svetom mjestu, zahvaljivala bi Gospodinu, ispunjena slatkim osjećajem mira.

Kada bi neki svećenik prolazio s Presvetim Oltarskim Sakramentom, čak i na velikoj udaljenosti od njene kuće ili mjesta gdje se tog trena nalazila, osjećala bi se snažno privučenom u tom smjeru. Potrčala bi prema njemu i klekla na put i to daleko prije nego bi svećenik stigao do toga mjesta, časteći unaprijed Presveti Sakrament.

Znala je kad je neka građevina posvećena, a osjećala bi odvratnost i odbojnost ako bi se našla u blizini poganskog groblja. Također, bivala bi privučena svetim ostacima svetaca (moćima) kao što magnet privlači željezo. Kada bi joj pokazali moći znala je od kojeg su sveca, i iznijela bi do najsitnih detalja povijest i pojedinosti o njima. Rekla bi i do tada nepoznate činjenice iz svečeva života. Također bi rekla i sva mjesta gdje su do tada moći bile pohranjene.

Čitavog života imala je neprestanu komunikaciju s dušama iz Čistilišta. Sva njena djela i molitve bile su usmjerene za ublažavanje trpljenja tih duša. Često su je te duše pozivale da im pomogne. Ako bi slučajno zaboravila na to, na neki čudesan način podsjećalo bi je se da ih ne zaboravi. Dok je bila manja, često bi se budila iz sna usred noći, vidjevši grupe duša iz Čistilišta. Slijedila bi ih van bosa, bez obzira na snijeg i hladnu zimsku noć i s njima obavljala Križni put u Coesfeldu.

Cijelog života ustrajno je radila na ublažavanju patnji bolesnih, povijanju i liječenju rana i čireva. Ako je imala, davala je i najmanji novčić za sirotinju. Imala je tako nježnu i istančanu savjest da bi joj i najmanji grijeh zadao silnu bol da padne u postelju, sve dok ne bi dobila odrješenje koje bi je trenutno ozdravilo.

Izvanredna priroda milosti darovane joj od Svemogućeg Boga, nije joj stvarala zapreka da se ne posveti teškom radu, kao i svaka druga seljačka djevojka. Neka nam bude dopušteno primjetiti da tada nije bilo neobično pronaći i kod nekih drugih njenih suseljana, dar proricanja, u nekom određenom stupnju. Učila je u školi trpljenja i mrtvenja, a te je lekcije svladala do savršenstva.

Nije si dopuštala ni tren viška sna ili hrane, više nego li je bilo nužno neophodno. Svake noći provodila je sate i sate u molitvi. Često je zimi klečala ispred kuće u snijegu. Spavala bi na podu, na daskama složenim u obliku križa. Hrana i piće joj bijaše ono što su drugi odbacili. Uvijek je najbolji dio sačuvala za siromašne ili bolesne, a kad ne bi znala kome to ponuditi,

ponudila bi Gospodinu u duhu djetinje vjere, moleći ga da pokloni nekoj osobi koja je bila u većoj potrebi od nje.

Ako je bilo nešto za čuti ili vidjeti iz radoznalosti, a nije imalo nikakve veze s Bogom ili vjerom, brzo bi pronalazila nekakvu ispriku izbjegavajući to mjesto, na koje su mnogi žurili, a ako je slučajno bila tamo, zatvorila bi i oči i uši. Običavala je govoriti da beskorisna djela nose grijeh i ako ih zapriječimo udovoljavati našim tjelesnim osjetilima, odmah bivamo nagrađeni nekim duhovnim napretkom, slično kao što cvjetanje donosi lozi i drugim voćkama plodove.

Od rane mladosti, gdje god da je išla, imala je česte simbolične vizije koje su joj pokazivale u parabolama, značenja njena života, njena buduća trpljenja, zajedno s opasnostima i sukobima kroz koja će morati proći.

Kad je bila u 16-oj godini, jednog dana je radila u polju zajedno s roditeljima i sestrama, kad odjednom začuje crkveno zvono iz samostana Sestara Navještenja u Coesfeldu. Taj joj je zvuk ražario želju da postane redovnica. To je imalo takav efekt na nju da je ostala bolesna cijeli tjedan. Kad je bila u 18-oj godini otišla je na zanat jednoj krojačici u Coesfeld. Tamo je provela dvije godine, a onda se vratila roditeljima.

Zatražila je da bude primljena u samostan Augustinki u Borkenu, kod Trapista u Darfeldu i kod Siromašnih Klarisa u Munsteru, ali njeno krajnje siromaštvo uvijek je predstavljalo nepremostivu zapreku za njeno primanje. Kad je bila u 20-oj godini, uštedjela je 20 talira, koje je zaradila šivanjem. S tom malom sumom (ipak, tada velikim bogatstvom za jednu siromašnu seljanku) otišla je pobožnom sviraču orguljara u Coesfeld, čiju je kćer otprije poznavala dok je živjela u gradu.

Nadala se da ako nauči svirati orgulje možda dobije pristup u samostan. Ali njena neutaživa želja da služi sirotinji i da im da sve što posjeduje, nije joj ostavljala puno vremena za sviranje. Nije prošlo puno vremena i ona je ostala bez ičega, tako da joj je njena dobra majka morala donijeti kruh, mlijeko i jaja za njeno vlastito uzdržavanje, naravno, i za sirotinju s kojom je sve dijelila.

Tad joj je majka rekla: "Tvoja želja da napustiš oca i mene i uđeš u samostan zadala nam je puno boli, ali ti si još uvijek moje voljeno dijete. Kad pogledam tvoje prazno mjesto za stolom i shvatim da si razdala svu svoju uštedevinu, tako da sada nemaš ništa, ispunja mi se srce tugom. Evo donijela sam ti dosta da te održi neko vrijeme." Ana Katarina je odgovorila: "Da, draga majko, istina je da nemam ništa, jer je sveta Božja volja da drugi trebaju biti potpomognuti od mene. Budući sam sve njemu dala, on će se sada brinuti za mene i izliti svoju božansku pomoć za sve nas."

Ostala je još nekoliko godina u Coesfeldu, teško radeći, predana karitativnim djelima i molitvi, uvijek vođena istim unutarnjim poticajima. Bila je poslušna i poučljiva, slična djetetu u rukama svoga anđela čuvara.

Premda u ovoj kratkoj crtici iz njena života moramo priznati niz interesantnih okolnosti, ima još jedna koju ne smijemo prešutjeti. Kad je bila u 24-oj godini primila je milost od Gospodina koja je već bila dana mnogim posvećenim osobama. Radi se o posebnoj meditiranju njegove svete bolne Muke. Naime, iskusiti na vidljivi način, stvarne patnje njegove svete glave kad je bila okrunjena trnjem.

Slijedi izvještaj koji je ona sama dala, a govori pod kojim je okolnostima primila takvu misterioznu milost. "Oko četiri godine prije moga ulaska u samostan tj. 1798. godine, dogodilo se da sam bila u Isusovačkoj crkvi u Coesfeldu. Oko podne klečala sam pred raspelom uronjena u meditaciju, kad sasvim iznenada, osjetim snažnu, ali ugodnu toplinu u glavi. Ugledala sam svoga Božanskog Zaručnika pod likom mladića obučenog u svjetlo, kako dolazi prema meni od oltara gdje je pohranjen Sveti Sakrament u tabernakulu. U lijevoj ruci je držao krunu od cvijeća, a u desnoj krunu od trnja. Ponudi mi birati koju želim. Izabrala sam krunu od trnja. Stavio ju je na moju glavu, a ja sam je s obje ruke pritisnula na glavu.

On je tad nestao, a ja sam se povratila k sebi, osjećajući strašnu bol oko glave. Morala sam izići iz crkve koja se upravo zatvarala. Jedna od mojih drugarica je klečala kraj mene i pomislila sam da je možda vidjela što mi se dogodilo. Kad smo došle kući upitala sam je ima li kakvih rana na mom čelu. Tada sam joj ukratko opisala viziju i žestoke boli koje su slijedile. Ništa nije vidjela izvana, ali nije bila začuđena mojom pričom, budući je znala da sam ponekad bivala u posebnim stanjima.

Sutradan su mi sljepoočnice i čelo strašno natekli, a patila sam strašno. Ove otekline i bol su se često vraćali, a trajali bi ponekad cijeli dan i noć. Nisam zamjetila da je bilo krvi na glavi sve dok mi prijatelj nije rekao da bi bilo bolje da stavim čistu kapu, jer mi je ova prekrivena crvenim mrljama. Pustila sam ih misliti o tome što žele, uredivši potkapom da se ne vidi krv što mi je tekla iz glave. Te predostrožnosti sam uvijek poduzimala, čak i kad sam ušla u samostan. U samostanu je samo jedna osoba primjetila krv, ali nikad nije izdala moju tajnu.

I neki drugi kontemplativci, osobito odani Muci našeg Gospodina, dobili su privilegiju trpiti boli zadane trnovom krunom. Isto tako im je bilo ponuđeno birati krunu od cvijeća i krunu od trnja. Među njima osobiti su sveta Katarina Sijenska, Pasithea iz Crogisa, siromašna Klarisa iz istog grada, koja je umrla 1617. godine.

Piscu ovih stranica neka bude ovdje dopušteno primjetiti, da je i on sam, pri punoj dnevnoj svjetlosti, nekoliko puta vidio kako teče krv po njenom čelu i licu. Vidio sam i kako iz platna omotana oko njena vrata izbija krv. Njena želja da uđe u vjerski život je konačno zadovoljena. Roditelji neke mlade djevojke, koju su redovnice Augustinke u Dulmenu željele primiti, nisu dali pristanak za svoju kći, ako u isto vrijeme ne prime i Anu Katarinu. Redovnice su popustile njihovom navaljivanju, premda nevoljko, jer je Ana bila ekstremno siromašna. Konačno 13. studenog 1802., tjedan dana prije blagdana Prikazanja Blažene Djevice, Ana Katarina uđe u novicijat.

Na taj dan primanja, trpljenja nisu bila tako žestoka kao ranije. Ali u njenom slučaju, Providnost je zadala posebna iskušenja, premda rigorozna, za koja je ona osjećala da nikada neće moći dovoljno zahvaliti. Trpljenja koja si duša sama ili u zajedništvu s drugima zada, kako bi se povećala Božja slava, laka su za nositi. Ali ima jedan križ koji je najsličniji križu Isusa Krista, a taj je, strpljivo i s ljubavlju se podvrći nepravednim optužbama i kaznama.

U godinama novicijata, bila je Božja volja da bude iskušavana strože nego itko. Naučila se promatrati svoje susestre kao instrument u Božjim rukama za svoje posvećenje. U kasnijim periodima svog života i mnoge je druge stvari promatrala u tom svjetlu. Premda je bilo neophodno da njena goruća duša bude konstantno iskušavana u školi Križa, sam Bog je bio time zadovoljan da tako ostane u cijelom njenom životu.

Na mnoge načine je njena pozicija u samostanu bila posebno bolna. Niti jedna od njenih susestara, čak niti jedan svećenik ni liječnik nije mogao shvatiti njen slučaj. Naučila je dok je živjela sa siromašnim seljacima, skrivati svoje izvanredne darove koje joj je Bog dao. Ali slučaj je sad bio izmijenjen. Sad je bila u prisnoj komunikaciji s velikim brojem redovnica, koje premda dobre i pobožne, ipak su bile ispunjene sa stalno rastućom radoznalošću i čuđenjem, čak i duhovnom ljubomorom.

Nejasne ideje o zajednici, potpuno ignoriranje susestara, popraćeno sa svim tim vanjskim fenomenima kojima se duhovni život manifestirao, zadali su joj mnoga trpljenja. Čula je svaku riječ koja je izgovorena protiv nje, čak i kad su govornici bili na sasvim drugom kraju samostana. Srce joj je bilo ranjeno kao da je probodeno s otrovnim strijelama. Ipak, sve je podnosila strpljivo i s ljubavlju, bez pokazivanja da išta zna.

Mnogo puta bi je milosrđe nagnalo da se baci pred noge neke redovnice, koja je osobito imala predrasude o njoj, moleći je za oprostjenje. Tada je bila još osumnjičena i da prisluškuje na vratima, jer su osobni osjećaji netrpeljivosti sada bili otkriveni. Susestre su se počele osjećati nelagodno u njenom društvu.

Kad god bi neko redovničko pravilo bilo prekršeno, makar i u najsitnijem detalju, koji je bio svet u njenim očima, vidjela bi u duhu to kršenje i potrčala do mjesta gdje se to dogodilo i počela recitirati prikladne odlomke iz pravila, premda ih nije nikada učila. Tako je postala objekt averzije svih onih koji su kršili pravilo. Njeno nenadano pojavljivanje u njihovom društvu imalo bi efekt prikaze, svi bi se razbježali.

Bog ju je obdario darom nepresušnih suza, tako da je često u crkvi satima plakala, nad grijesima i nezahvalnostima ljudi. Plakala je i zbog trpljenja koje Crkva podnosi, zbog nesavršenosti zajednice i zbog svojih vlastitih grijeha. Ove suze žalosnice nisu sestre mogle razumjeti, već samo Bog. Njen ispovjednik je odobrio da smije primiti Svetu Pričest češće nego ostale sestre. Žarko je osjećala glad za Anđeoskim Kruhom, tako da je više puta skoro umrla od želje. Ovi nebeski darovi budili su osjećaje ljubomore kod drugih sestara, koje su je ponekad optuživale i za licemjerstvo.

Milost, kojom je bila obdarena prilikom ulaska u samostan, usprkos njenog siromaštva, također je bila predmet zamjerke. Pomisao da je ona kriva za neke grijehove sestara, razdirala ju je. Stalno je molila Boga da joj dopusti nositi kaznu ove želje za milosrdem, s obzirom na nju. Oko Božića, 1802., ozbiljno se razbolila, što je rezultiralo silnom boli oko srca.

Bol je nije napustila ni kad je bila izliječena, a nosila ju je u tišini sve do 1812. godine, kad se vidljivi otisak križa pojavio na tom mjestu, kako smo kasnije shvatili. Njeno slabo zdravlje i opća slaboća, učinili su da je promatraju više kao teret, nego korist, za zajednicu. To joj je natucano na razne načine, premda ju nitko nije dvorio niti je ona propustila služiti drugima. Tad je bila najsretnija u svom životu – strpljivo podnositi trpljenja svake vrste.

Kad je bila u 29-oj godini, 13. studenog 1803., učinila je rijedak zavjet, postavši zaručnicom Isusa Krista, u samostanu Agnentsberg, Dulmen. Kaže: "Kad sam učinila zavjet, rođaci su ponovo bili ekstremno ljubazni prema meni. Otac i moj najstariji brat donijeli su mi dvije platnene plahte. Moj otac, dobar, ali čvrst čovjek, nije se slagao s mojim ulaskom u samostan. Kad smo se rastajali, rekao mi je, da bi drage volje platio moj pogreb, a za samostan ne bi dao ni novčića. Tako je održao riječ, jer ova dva platna će biti poviži za moj duhovni pogreb u samostanu."

"Nisam nimalo razmišljala o sebi. Nisam uopće o ničemu razmišljala osim o Bogu i mojim svetim zavjetima. Moje susestre me uopće nisu shvaćale, a niti ja nisam pokušavala objasniti svoje stanje. Bog je njima skrio mnoge darove kojima me obasuo, inače bi mogle imati potpuno krivu sliku o meni. Usprkos svim svojim iskušenjima i trpljenjima, nikad nisam bila duhovno bogatija, a duša mi je bila potpuno natopljena srećom. Moja ćelija je imala samo dvije stolice, jedna je bila bez sjedišta, a druga bez naslona. Međutim, u mojim očima, ona je bila veličanstveno namještena, i kad bih bila u njoj, osjećala bi se kao da sam u samom Raju.

Često sam tijekom noći, potaknuta ljubavlju i milošću Božjom, izlijevala svoje osjećaje duše pred njega, razgovarajući s njim prisnim riječima, kao što sam oduvijek činila od djetinjstva. Da me je netko vidio, mogao me optužiti za bezobzirnost i nepoštivanje Boga. Slučajno sam jednom rekla da mi se čini, kako bi trebala biti još krivljom zbog nepoštivanja, ako bi primila Tijelo Kristovo, a ne bi prisno razgovarala s njim. Zbog toga sam bila strogo ukorena.

Između svih ovih iskušenja ja sam ipak živjela u miru s Bogom i sa svim njegovim stvorenjima. Kad god bih radila u vrtu, ptice bi sletjele na moju glavu i ramena, a onda bismo zajedno zapjevali hvale Bogu. Uvijek sam kraj sebe vidjela svog anđela čuvara. Premda me je davao često napadao i strašio na razne načine, nikad mu nije bilo dopušteno da mi jače naudi.

Moja silna želja za Presvetim Sakramentom bila je tako nesavladiva, da sam često po noći napuštala svoju ćeliju i odlazila u crkvu, ako je bila otvorena. Ako je bila zatvorena, ostajala bi pred vratima ili pokraj zida, čak i po zimi, klečeći ili skroz se prostirući po zemlji, s rukama raširenim u eksatazi. Samostanski kapelan, koji je bio milosrdna srca, dolazio bi rano da mi udijeli Svetu Pričest, nalazio bi me u takvom stanju. Čim bi on otvorio crkvu, uvijek bih se oporavila i žurila k svetom stolu, da primim svoga Gospodina i Boga.

Kad sam služila u sakristiji, često bih se iznenada osjećala ushićenom u duhu, pa bi se popela na najviše dijelove crkve. Popela bih se na ukrasne vijence od štukature, na istaknute dijelove, na zidne vijence, gdje je svatko mislio da se je tu nemoguće uspeti ljudskim naravnim mogućnostima. Tada bih sve počistila i uredila, a meni se činilo da sam okružena blaženim duhovima, koji bi me prenosili s mjesta na mjesto, držeći me u svojim rukama. Njihova mi prisutnost nije ni najmanje smetala. Na njih sam se navikla od djetinjstva, tako da sam s njima prisno razgovarala.

Jedino kad bih bila u društvu izvjesnih ljudi, tada bi stvarno bila sama. Ta usamljenost je bila tako velika, da bih počela drečati kao dijete koje je odlutalo od kuće."

Sada nastavljamo dalje, opisujući njene bolesti, propustivši neke opise drugih značajnih fenomena njenog ekstatičkog života, samo podsjećajući čitaoca, da usporedi izvještaje koje smo već dali, s onima o životu svete Marije Magdalene de Pazzi.

Ana Katarina je uvijek bila boležljiva i slaba. Odmalena je prakticirala razna mrtvenja, postove i bdijenja, molitve na otvorenom. Bila je naviknuta na stalni teški fizički rad na poljima, u svim godišnjim dobima. Snaga joj je također iskušavana i kroz ekstatička i nadprirodna stanja, kroz koja je često prolazila.

U samostanu je nastavila raditi u vrtu i u kući. Mrtvenja i trpljenja su se povećavala, tako da nije bilo čudno da je stalno bolesna. Njena bolest se povećavala i zbog još jednog razloga. Pažljivim promatranjima, svaki dan, kroz četiri godine, uvidjeli smo da veliki dio njenih bolesti i trpljenja dolazi od dragovoljnog preuzimanja patnji i trpljenja za druge. To je i sama

nevoljko priznala. Tako je radila cijeli život, a posebno u ono vrijeme koje je provela u samostanu, uživajući pri tome najveće duhovne milosti.

Katkada je tražila da dobije bolest umjesto osobe koja je nije mogla strpljivo nositi. Tako je olakšavala djelomice ili potpuno, trpljenja toj osobi. Ponekad ispaštajući neki grijeh ili privodeći kraju neko trpljenje, potpuno se predavala u ruke Božje. Prihvativši njenu žrtvu dopuštao joj je da ujedini svoja trpljenja sa zaslugama svoje Muke, kako bi na taj način učinila pokoru za neki grijeh. Dosljedno je nosila ne samo svoje bolesti, nego i bolesti drugih – kako bi ispaštala grijehe braće, kao i grijehe i nemare pojedinih dijelova Crkve. Također je mnogo trpila i za duše u Čistilištu.

Sva su se njena trpljenja pojavljivala kao stvarne bolesti, koje bi poprimale najoprečnije i najrazličitije oblike. Stalno je bila pod paskom liječnika, koji je pokušavao zemaljskim lijekovima izliječiti bolesti, a one su ustvari bile stvarni izvor njena života.

Rekla je na tu temu: "Ležati u trpljenju, uvijek mi se činilo kao najpoželjnije stanje. Sami anđeli nam zavide na tome. Ne zavide nam zbog naše nesavršenosti, nego baš na trpljenju koje možemo podnijeti, zahvalno i strpljivo za Gospodina.

Nikad nisam potpuno razumjela svoje stanje, niti sam znala kamo to vodi. U duši sam prihvaćala razna trpljenja, ali u tijelu dužnost mi je da se borim protiv njih. Cijela sam se predala mome Nebeskom Zaručniku, a njegova sveta volja izvršiti će se na meni. Ali ja živim na zemlji, gdje se ne smijem buniti protiv zemaljske mudrosti i zemaljskih recepata. Čak i kad bi potpuno shvatila svoje stanje, i kad bih imala i vremena i snage da ga objasnim, nema nikoga u okolici tko bi me razumio.

Liječnici bi jednostavno zaključili da sam potpuno luda, i tako bi samo deseterostruko povećavali svoje skupe i bolne lijekove. Na taj način sam već dosta propatila, a posebno kad sam bila u samostanu. Neprikladni lijekovi su mi propisivani. Često su me liječnici i bolničarke dovodili do smrtne agonije, tako da sam skoro umrla. Ali tad bi se Gospodin sažalio na mene i poslao mi nadprirodnu pomoć, koja bi me potpuno izliječila".

Četiri godine prije zatvaranja samostana otišla je u Flamske na dva dana u posjet roditeljima. Dok je bila tamo otišla je moliti ispred čudotvornog križa u crkvi svetog Lamberta u Coesfeldu. Molila je za mir i jedinstvo u samostanu, nudeći mu Muku Isusa Krista na tu nakanu. Zaklinjala ga je da joj dopusti osjetiti dio trpljenja, koje je njen Božanski Zaručnik podnio na križu.

Kad je izrekla tu molitvu, osjetila je vrućinu i bol u stopalima i dlanovima. Danima je ležala u groznici s velikom temperaturom, za koju je mislila da je uzrok njene boli u stopalima i dlanovima, jer se nije usudila pomisliti da joj je molitva uslišana. Često se nije mogla micati ni hodati, a bol u rukama je spriječavao raditi uobičajene poslove u vrtu. Samostan je ukinut 3. 12. 1811., a crkva zatvorena (pod vladavinom Jeroma Bonaparta, kralja Vestfalije).

Redovnice su raspršene u svim smjerovima, ali je Ana Katarina ostala, siromašna i bolesna. Jedan ljubazni sluga, koji je pripadao samostanu, dvorio je iz milosrđa. Ostao je i jedan stari svećenik, emigrant, koji je inače slavio Misu u samostanu. Ove tri osobe, najsiromašnije od cijele zajednice, nisu napuštali samostana sve do proljeća 1812. Ana Katarina je bila još uvijek slabo i kretala se uz velike poteškoće. Svećenik je stanovao s jednom siromašnom udovicom koja je prije živjela u okolici, a u istoj toj kući je i Ana Katarina imala derutnu

sobicu u prizemlju. Sobica je gledala na ulicu. Tamo su svi živjeli u siromaštvu i bolesti, sve do jeseni 1813.

Njene ekstaze i duhovne komunikacije s nevidljivim svijetom, postajale su sve češće i češće. Za ulazak u ta stanja nije činila ništa posebno, već bi se samo u molitvi predala volji Božjoj. Svidjelo se Gospodinu utisnuti na njeno djevičansko tijelo stigme svoga razapinjanja i Križa, koji je bio Židovima kamen smutnje, a poganima budalaština, kao i mnogim drugim osobama koje su sebe zvali kršćanima.

Od najranijeg djetinjstva stalno je tražila Gospodina da utisne znak svog Križa duboko u njeno srce, kako ne bi nikada zaboravila njegovu beskrajnu ljubav za čovjeka. Ali, nikad nije pomislila da će primiti ikakve vidljive znakove. Odbačena od svijeta, molila je žarče nego ikad, da se ovo završi. Na blagdan svetog Augustina, 28. kolovoza, zaštitnika njenog reda, dok je molila ovu molitvu u krevetu, ushićena u ekstazi, ruku ispruženih, ugledala je mladića kako se približava okružen velikom svjetlošću.

Inače pod ovim likom se obično ukazivao njen Božanski Spasitelj. Desnom rukom učinio je uobičajeni znak križa preko njena tijela. Otada se pojavio znak križa na njenim prsima. Sastojao se od dvije jednake prekrížene, kao neke trake, dugačke oko 7 cm, a široke oko 2,5 cm. Kasnije na tom mjestu, koža bi se često blistavo rumenila, kao da gori, a iz nje bi istjecala tekućina, u količini da bi ponekad promočila nekoliko plahta. Dugo nije shvaćala o čemu se radi, pa je mislila da se radi o prekomjernom znojenju. Pravo značenje ovog znaka nikad nije obznanjeno.

Nekoliko tjedana poslije, kad je izgovarala istu molitvu, pala je u ekstazu i vidjela isti lik koji joj je dao mali križić, istog oblika, kao onaj koji je opisala u svojim izvještajima Muke. Gorljivo ga je uzela i pristisnula na svoje grudi, a onda mu ga vratila. Rekla je, da je taj križ tako mekan i blijed kao vosak. Isprva nije uopće bila svjesna da je on ostavio vidljivi znak na njenim grudima.

Malo poslije kad je išla s gazdaričinom kćerkicom posjetiti pustinjakov stan kraj Dulmena, odjednom je pala u ekstazu, onesvijestila se, a jedna siromašna seljanka odnijela ju je doma. Oštra bol koju je osjećala u grudima stalno se povećavala. Vidjela je da se radi o nekakvom križu na grudima, koji je čvrsto utisnut iznad njene prsne kosti, a kroz kožu se vidjelo da je crvenkaste boje. Budući da je govorila o tome s jednom redovnicom s kojom je bila prisna, njeno stanje je postalo metom mnogih razgovora.

Na Svi svete 1812., zadnji put je izašla van i s velikim poteškoćama došla u crkvu. Otada, pa do kraja godine činilo se da umire, a primila je i Posljednju pomast. Na Božić, jedan manji križić se pojavio iznad već postojećeg križa na grudima. Bio je istog oblika kao i veliki, tako da su formirali dvostruki odvojeni križ. Iz njega je svake srijede tekla krv, tako da ako bi položili papir na njega, ostao bi krvavi otisak. Nakon nekog vremena, ovo se umjesto srijede događalo petkom. Od 1814. krv je tekla rijeđe, ali je križ svakog petka postajao crvenijim. Pri kraju njena života, krv je tekla opet jače, posebno na Veliki petak, ali na to nitko nije obraćao posebnu pažnju.

30. ožujka 1821., pisac ovih redaka je vidio ovaj križ jarko crvene boje kako krvari posvuda. U svom uobičajenom stanju križ je bio bezbojan, vidjela se samo njegova pozicija na grudima, kao nekakvo malo ulegnuće u koži. I drugi ekstatičari su primili isti znak križa,

među njima Catherine of Raconis, Marina de l'Escobar, Emilia Bichieri, S. Juliani Falconieri, i drugi.

Stigme je primila zadnjih dana 1812. godine. Na 29. 12. 1812., oko 15 sati, ležala je u krevetu u svojoj sobici, ekstremno bolesna, ali u stanju ekstaze i s rukama raširenim u obliku križa. Meditirala je Muku Gospodinovu, moleći ga da joj dopusti trpjeti s njim. Molila je 5 Očenaša u čast 5 rana Isusovih. Osjećala je kako joj srce gori od ljubavi. Izenada je ugledala približavajuću svjetlost, a usred svjetlosti blještavi lik raspetoga Gospodina. Rane su mu isijavale blješteću svjetlost. Srce joj je bilo preplavljeno i radošću i tugom. Gledajući njegove svete rane silno je poželjela trpjeti s njim.

Tada su tri zrake, šiljate kao strijele, boje krvi, izbačene iz njegovih ruku, stopala i rebara. Pogodile su njena stopala, ruke i desna rebra. Trostruka zraka iz rebara napravila je na njenim rebrima ranu u obliku vrha koplja. U trenutku kad su je zrake dotakle, kaplje krvi su potekle iz rana koje su zrake napravile. Dugo je ostala u stanju obamrlosti, a kod su joj se osjeti vratili, nije znala tko joj je sklopio ruke, koje su prije bile ispružene. Zapanjena je gledala krv koja je tekla iz dlanova, a oštra bol joj probadala stopala i rebra.

Dogodilo se, da je gazdarčina kćerkica ušla tog trena u sobu, i vidjevši kako joj dlanovi krvare, otrčala je i rekla mami. Gazdarica je s velikom zabrinutošću upitala što se dogodilo, ali ju Ana preklinjala da nikome o tome ne govori. Osjećala je da je primanjem stigmi došlo do potpune promjene u cijelom njenom tijelu. Smjer toka krvi kao da se promijenio i sva je krv jurnula k stigmama. Često je i sama govorila: "Nema riječi za opisati na koji način je tekla."

Zahvalni smo ovoj čudnoj zgodi, za obznanjenje okolnosti koje smo gore opisali. Na dan 15. prosinca 1819. godine, imala je detaljnu viziju onoga što se dogodilo kad je primila stigme, ali je mislila da se radi o nekoj drugoj redovnici, koja mora da ne živi daleko, kad joj se dogodilo kao i njoj. Opisivala je sve detalje sažalno, a da nije ni znala, ponizujući se pred svojom strpljivošću i patnjama. Najdirljivije je bilo kad je rekla: "Nikad se više ne bih trebala žaliti, sad kad sam vidjela patnje te jadne redovnice. Srce joj je okrunjeno tnovom krunom, a ona to podnosi mirno, nasmijanog lica. Zbilja je sramota od mene da se žalim, jer ona ima daleko veći križ od mene."

Ove vizije, koje je kasnije priznala, da su dio njene vlastite povijesti, ponovile su se još nekoliko puta, i tako smo kroz njih ustvari saznali kako je primila stigme. Inače joj njena poniznost nikad ne bi dopustila da to opiše tako detaljno. Kad bi je crkveni autoriteti upitali otkuda joj stigme, ponizna do krajnosti, odgovorila bi: "Nadam se da su od Gospodina."

Ograničenja ovog pisanja nas sprječavaju da uđemo dublje u predmet stigmi, općenito u Crkvi, ali može se reći da ih je u Crkvi bilo. Među prvima je bio sveti Franjo Asiški koji je dosegao taj stupanj kontemplativne Isusove ljubavi, čiji je efekt potpuno sjedinjenje u trpljenju s Gospodinom. Teolozi su to definirali kao *Vulnus divinum*, *Plago amoris viva*.

Poznato je još bar pedeset stigmatičara. Veronica Giuliani, kapucinka, umrla je u Citta de Castello 1727., je najnovije kanonizirana (26. ožujka 1831.). Njena je biografija objavljena u Koelnu 1810. U njoj je opisano stanje osobe koja je primila stigme, koje u mnogo čemu odgovara stanju Ane Katarine. Najpoznatije u ovo naše vrijeme su: Colomba Schanolt, koja je umrla u Bambergu 1787., Magdalena Lorger umrla u Hadamaru 1806., obje dominikanke. Rose Serra, kapucinka iz Ozierija na Sardiniji, primila je stigme 1801. Josephine Kumi iz

samostana u Wesenu, blizu jezera Wallenstadt u Švicarskoj, koja također pripada gore navedenima, ali nismo sigurni da li je imala stigme.

Kao što smo već rekli, Ana Katarina više nije mogla hodati niti ustajati iz kreveta. Uskoro je prestala i jesti. Na početku je mogla piti malo bevande, a na kraju je pila samo vodu. Ponekad je uspjevala progutati i malo soka od šljiva ili višanja, ali to je bilo vrlo rijetko. Tvrdu hranu je odmah povraćala, čak ako je pojela i mrvice. Ova nemogućnost uzimanja hrane, odnosno, ova sposobnost živjeti bez hrane, osim vode, od strane učenih liječnika nije smatrana nekim čudom.

Teolozi su bili potpuno svjesni da postoje mnogi stupnjevi kontemplativne askeze, kao i osoba koje često padaju u stanja ekstaze, primaju stigme i žive dugo bez hrane, uzimajući samo Presveti Oltarski Sakrament. Takvi su bili: B. Nicholas od Flue, sveta Liduvina od Schiedama, sveta Katarina Sijenska, sveta Anđela od Foligna i St. Louise de l'Ascension.

Svi ovi fenomeni postojali su i u osobi Ane Katarine, ali su ostali skriveni čak i osobama s kojima je bila vrlo prisna. Tako je bilo sve do 25. veljače 1813. godine, kada su slučajno otkriveni od strane jedne stare prijateljice iz samostana. Do kraja ožujka cijeli je grad pričao o njima. 23. ožujka, liječnik iz okolice, prisilio ju je da se podvrgne ispitivanjima. Suprotno njegovim očekivanjima, uvjerio se u istinitost fenomena. Odao je službeno izvješće o onome što je vidio, te postao njen prijatelj i liječnik sve do njene smrti.

28. ožujka, imenovana je komisija od strane crkvenih vlasti iz Munstera da ispita njen slučaj. Posljedica toga je bila da je Ana Katarina otada gledana s blagonaklonošću od strane njenih superiora. Stekla je prijateljstvo od strane pokojnog Deana Overberga, koji je otada nastojao da je svake godine posjeti bar nekoliko dana. On je bio njen duhovni vođa i utješitelj.

Medicinski savjetnik iz Druffela, koji je inače bio prisutan tijekom ispitivanja u svojstvu liječnika nikad je nije prestao častiti. U 1814. godini, izdao je u 'Medicinskom žurnalu Salzbourga', detaljan opis fenomena koje je primjetio u osobi Ane Katarine, pa na njegovo izvješće upućujemo one čitaoce koji žele više doznati o ovome.

22. srpnja 1813., Overberg je došao u posjet da je vidi. Doveo je sa sobom grofa Stolberga. U pismu koje je više puta objavljeno, donio je svjedočanstvo realnosti fenomena viđenog u osobi Ane Katarine. Odao je potpuno i iskreno štovanje Ani Katarini. Ostao je njen prijatelj do kraja svog života, a članovi njegove obitelji nisu se nikad prestali preporučivati u njene molitve.

29. rujna 1813. godine, Overberg je doveo sa sobom kći princeze Galicije (koja je umrla 1806.). Tada su oboje vlastitim očima vidjeli obilno krvarenje iz njenih stigmi. Ta osebnost gospođa ponovo je došla nakon što je postala princeza od Salma. Neprestano je štovala Anu Katarinu, a obitelj joj je bila u neprestanoj molitvenoj komunikaciji s Anom Katarinom.

Mnoge druge osobe svih staleža bile su na sličan način utješene i duševno izgrađene posjetivši je na krevetu trpljenja. 23. listopada 1813., premještena je u stan koji je gledao na vrt. Stanje svete redovnice postajalo je iz dana u dan sve gore. Njene stigme su bile izvor neopisivih trpljenja do kraja njena života. Suprotno od većine koja bi se uljuljala u razmišljanju kako imaju velike milosti koje mogu pokazivati, ona je stigme smatrala teškim križem natovarenim na njena leđa, zbog njenih grijeha. Njeno bolno tijelo pričalo je o Isusovom razapinjanju. Bilo

je stvarna enigma za mnoge, objekt sumnje za druge, poštovano sa strahopoštovanjem od trećih, a sve popraćeno s velikim osjećajima nestrpljivosti, iritativnosti ili ponosa.

Ona bi najviše voljela živjeti povučeno od svijeta, ali poslušnost je nagnala da se prepusti ispitivanjima i donošenju sudova o njoj, od strane bezbrojnih znatiželjnika. Trpeći najveće bolove, nije si dozvoljavala biti gospodaricom svoje volje, već je smatrana kao nešto što svatko ima pravo pogledati i iznijeti svoj stav. Često su ti stavovi bili bez ikakvih dobrih rezultata za ikoga, već samo velike predrasude o njenoj duši ili tijelu, koji su odnosili mir srca.

Kao da nije bilo granica u onome što se od nje očekivalo. Tako se jedan debeli čovjek, koji je imao poteškoća uspeti se u njen stan, jer su stepenice bile uske i na propuhu, žalio da osobe kao Ana Katarina ne bi smjele stanovati na ovakvim mjestima, već bi morale biti izložene na javnoj cesti, gdje će ih svatko moći gledati do mile volje.

U prijašnjim godinama, osobe kao Ana Katarina, podvrgavane su privatnim ispitivanjima od strane duhovnih autoriteta. One su nosile svoj poziv skrivene iza zidova i zamaka. Ali, naša je trpeća heroina bačena iz samostana u svijet, u vremenu kada su ponos, hladnoća srca i skepticizam bili posvudašnja moda. Obilježena stigmama Muke Isusa Krista, bila je prisiljena nositi svoju krvavu odjeću u javnosti, pod znatiželjnim pogledima ljudi, koji jedva da su vjerovali u Kristove rane, a kamoli u nekoga tko ih nosi.

Tako je ova sveta žena, koja je u mladosti imala naviku dugo moliti pred svim postajama Kristova Križnog puta, ili klečati ispred križeva na raskršćima (krajputašima), sama bila pretvorena u križ krajputaš. Tako su je svi koji žele mogli vrijeđati, oni koji žele utjehu plakati pred njom suzama pokajnicama, od znatiželjnika biti promatrana kao rijetki fizički kuriozitet, a vjerni su svojim nevinim rukama bacali cvijeće pred njene noge i na taj način iskazivali svoje štovanje.

1817. godine, došla je njena stara majka sa sela, da umre kraj nje. Ana Katarina joj je iskazala svu svoju ljubav koju je mogla, tješeći je i moleći za nju. Svojim rukama zaklopila joj je oči - rukama koje su nosile znakove stigmi - 13. ožujka iste godine. Nasljedstvo ostavljeno Ani Katarini od strane majke, bilo je više nego suvišno za nekoga tko je prožet duhom mrtvenja i trpljenja. Ostavila ga je netaknutim, svojim prijateljima. Sastojalo se od tri rečenice: "Gospodine tvoja volja, a ne moja, neka bude", "Gospodine daj mi strpljivost, a onda udari žestoko", "One stvari koje nisu dobre da se stave u lonac, barem su dobre za staviti ispod njega". Značenje ove posljednje poslovice je: ako stvari nisu dobre za jelo, barem su dobre za naložiti ih, pa da se na njima hrana skuha.

"Ova trpljenja nisu rascvjetala moje srce, već sam ih strpljivo nosila. Barem sam povećala razinu Božanske ljubavi, bez koje nijedan život ne može profitirati." Često je ponavljala ove poslovice, a onda bi pomislila na svoju majku sa zahvalnošću. Otac joj je umro nešto ranije.

Pisac ovih redaka postao je upoznat s njenim stanjem prvi put kad je pročitao kopiju pisma od Stolberga, na koje smo još ranije aludirali, a kasnije i kroz razgovor s prijateljem koji je proveo nekoliko tjedana s njom. U rujnu 1818. pozvan je od biskupa Sailera da ga posjeti kod grofa Stolberga, u Vestfaliju. Prvo je otišao u Sondermuhlen da vidi grofa, koji ga je upoznao s Overbergom. Od Overberga je dobio pismo naslovljeno na liječnika Ane Katerine.

Prvi put ju je posjetio 17. rujna 1818., a ona mu je svaki dan dopustila da provede nekoliko sati kraj nje, sve dok nije stigao Sailer. Od samog početka dala mu je svoje povjerenje, do krajnjih granica. Bez sumnje je bila svjesna da iznošenjem svoje povijesti trpljenja, radosti i tuge, izljuje na njega najveću duhovnu milost. Postupala je s njim s najvelikodušnijom gostoljubivošću, bez oklijevanja, jer joj se nije opirao i uzbunjivao njenu poniznost pretjeranim čašćenjem.

Izložila mu je svoju nutrinu istim darežljivim duhom, kao što pobožni pustinjak ujutro nudi cvijeće i voće, koje su izrasle po noći u njegovu vrtu, nekom umornom putniku, koji je zalutavši u pustinji svijeta, pronašao ga kako sjedi pred svojom kolibicom.

Potpuno posvećena Bogu, razgovarala je na otvoren način, kao što dijete govori, nesumnjivo, bez nepovjerenja i bez imalo sebičnosti. Neka je Gospodin nagradi!

Njen prijatelj je svaki dan pisao sva opažanja koja je vidio u svezi s njom, kao i sve što mu je ona rekla o svom životu, bilo unutrašnjem ili vanjskom. Rečenice su joj bile isprepletene najvećom djetinjom jednostavnošću i najzapanjujućom dubinom misli. Nosile su, tako reći, golemo značenje koje se tek kasnije otkrivalo. Postajalo je evidentno da prošlost, sadašnjost i budućnost zajedno sa svim onim što se odnosi na posvećenje, profanaciju i osudu duša, formira u njoj jednu alegorično-povijesnu dramu, u kojoj su izvjesni događaji ckvene godine pozornica sa scenama, u uskoj vezi s njenim molitvama i trpljenjima koje je prikazivala za vojujuću Crkvu.

U petak 23. listopada, biskup Sailer je došao i ostao kod nje skoro cijeli dan. Vidio je kako krv teče iz glave, ruku i stopala. Uspio ju je utješiti u njenim unutarnjim iskušenjima. Najiskrenije joj je preporučivao da kaže sve, bez rezerve, piscu ovih redaka. Ispovjedio ju je, pričestio u subotu 24., i nastavio svoje putovanje do grofa Stolberga. Na povratku, početkom studenog, opet je proveo cijeli dan s njom. Ostao je njen prijatelj do svoje smrti, stalno molivši za nju, a uvijek bi od nje zatražio molitve za sebe, kad god bi se našao u iskušenjima ili nekoj teškoj situaciji. Pisac ovih stranica je ostao sve do siječnja. Ponovo se vratio u svibnju 1819. Otada je, skoro neprekidno, promatrao Anu Katarinu sve do njene smrti.

Svetica je stalno tražila Boga da joj ukloni vidljive rane, zbog tegoba i umora koje su prouzrokovale. Njenoj molitvi bi udovoljeno na kraju sedme godine. Pri kraju 1819., krv je sve manje tekla, da bi konačno potpuno prestala.

Na Božić je suha koža otpala sa stopala i dlanova, a ostali su samo blijedi ožiljci, koji bi postajali ružičastima na određene dane godine. Ali bol je ostala nesmanjena, čak i u najmanjem stupnju je ostala ista. Znak križa kao i rana na desnim rebrima vidjeli su se kao i prije, ali ne svaki put. Na posebne dane godine imala bi najveće bolove oko glave, kao da joj je trnova kruna utisnuta. Tada nigdje nije mogla glavu nasloniti, već bi cijelu noć ostajala sjediti na krevetu, poduprta jastucima. Lice joj je bilo blijedo, a nenadana bolna stenjanja bi joj pobjegla s usana, pa je tako izgledala kao žalosno biće, koje stvarno pokazuje što je patnja.

Kad bi bila ovakva, krv bi više ili manje tekla oko njene glave. Ponekad bi joj potkapa bila natopljena krvlju, a ponekad bi joj krv tekla niz lice i vrat. Na Veliki petak, 19 travnja 1819., sve su joj se rane otvorile i krvarile, da bi se slijedećih dana ponovo zatvorile.

Najrigoriznija ispitivanja njena stanja učinjena su od strane nekih liječnika i naturalista. Na kraju je bila premještena u neku čudnu kuću, gdje je ostala sama od 7. do 29. kolovoza. Čini

se da ova ispitivanja nisu imala neke posebne posljedice na nju. Vratili su je natrag u njen stan 29. kolovoza, i otada je više nitko nije dirao.

Na tu temu Overberg je napisao slijedeće: "Što si to morala pretrpjeti, a na što se žališ? Obraćam se duši koja niti ne želi bilo što, osim da bude kao njen Božanski Zaručnik. Zar nisi bila tretirana nježnije od našeg Spasitelja? Zar ne bi trebala biti objekt odbacivanja, pa da preko tebe sakupi druge i tako postaneš cijenjenija u njegovim očima? Mnogo si pretrpjela s Isusom, ali dosada si bila pošteđena većine uvreda. S trnovom krunom nisi nosila grimizni ogrtač i haljinu prezira, a kamoli da si čula uzvike *Ukloni ga!*, *Raspni ga!*. Ne mogu, a da ne posumnjam, da su ti osjećaji tvoji vlastiti. Slava budi Isusu Kristu!"

Na Veliki petak, 30. ožujka 1820., krv je tekla iz glave, stopala, ruku, grudi i rebara. Kad se onesvjestila jedna je osoba koja je bila kraj nje, znajući da će preslike stigma olakšati joj bol, stavila je kraj njenih stopala komad platna u koji je već prije bila zamotana. Nakon nekog vremena krv iz rana je dotekla do tog platna. Uvečer kad je isto platno položeno na njene grudi i ramena, jer na tim mjestima je tad najviše trpila, iznenada je u ekstazi uzviknula: "Ovo je veličanstveno, ali vidim svog Nebeskog Zaručnika kako leži u grobu, u zemaljskom Jeruzalemu. Također ga vidim kako odlazi u nebeski Jeruzalem okružen svecima, a usred svetaca vidim osobu koja nije sveta – neku redovnicu. Krv joj teče iz glave, stopala, ruku i rebara, a sveci se nalaze iznad tih rana."

9. veljače 1821., pala je ekstazu baš u vrijeme pokopa jednog veoma svetog svećenika. Krv je tekla iz čela, a i križ na grudima je krvario. Netko ju je upitao: "Što ti je?" Nasmijala se i kao čovjek kad se budi iz sna reče: "Bili smo kraj tijela. Čula sam svetu glazbu, a De Profundis me se jako dojmio."

Umrla je točno na isti dan nakon tri godine. Godine 1821, nekoliko tjedana prije Uskrsa, rekla nam je kako joj je bilo rečeno za vrijeme molitve "Pazi, ove godine patiti ćeš baš na pravu godišnjicu Muke, a ne na onu u crkvenom kalendaru." U petak, 30. ožujka, oko 10 ujutro, tijelo joj je bilo pokriveno masnicama koje su izgledale kao od bičevanja. U podne raširila se u obliku križa, a ruke su joj bile rastegnute tako da su bile skroz isčašene.

Par minuta prije 14 sati, kaplje krvi potekle su iz stopala i ruku. Na Veliki petak, 20. travnja, bila je u stanju mirne kontemplacije. Ova značajna iznimka imala je efekt božje providencije, jer u časovima kad bi njene rane inače krvarile, došlo bi bezbroj znatiželjnih i zločestih osoba da je vide i tako joj zadaju nova uzrujavanja govoreći okolo što su vidjeli. Ali, oni su tako nesvjesno pridonijeli njenu miru, pričajući sada okolo da su rane odbile krvariti.

19. veljače 1822., ponovo je upozorena da će opet patiti na zadnji petak u ožujku, a ne na Veliki petak u kalendaru.

U petak 15. ožujka, pa u petak 29. ožujka, križ na prsima i rana na rebrima su krvarili. Prije 29. ožujka osjetila je više puta kako vatra brzo teče od njena srca do rane na rebrima, a onda po rukama i nogama do stigmi, koje su izgledale ružičasto upaljene. Uvečer na četvrtak 28. ožujka, pala je u stanje kontemplacije Muke i ostala tako sve do sutradan uvečer. Prsa, glava i rebra su krvarili. Sve vene na rukama su natekle, a usred njih je bilo jedno bolno mjesto koje je vlažilo, premda krv nije tekla odatle. Krv nije tekla iz stigmi, osim 3. ožujka, na dan pronalaska svetog Križa.

Također je imala vizije o pronalasku istinskog Isusova Križa od strane svete Jelene. Vidjela bi sebe kako leži u spilji blizu Križa. Ujutro je puno krvi teklo iz njene glave i rebara, a popodne iz ruku i stopala. Činilo joj se kao da je ona izvršila test je li taj križ istinski Križ Isusa Krista, a njena krv je bila sredstvo te identifikacije.

U godini 1823., na Veliki četvrtak i Veliki petak, koji su pali na 27. i 28. ožujka, imala je vizije Muke. Za vrijeme vizija, krv je tekla iz svih rana prouzrokujući joj nesnosne bolove. Usred tih groznih trpljenja, ushićena duhom, morala je govoriti i davati odgovore o svim malim kućanskim poslovima, kao da je potpuno zdrava. Nikad si nije dopuštala samosažaljevanje, premda je skoro umirala.

Ovo je bilo zadnji put da krv da svjedočanstvo o stvarnosti njene povezanosti s trpljenjima Onoga koji se je sav predao za naše spasenje. Većinu sličnih fenomena nalazimo i u životima svetaca kao što su: St. Bridget, Gertrude, Mechtilde, Hildegarde, Catherine of Sienna, Catherine of Genoa, Catherine of Bologna, Colomba da Rieti, Lidwina of Schiedam, Catherine Vanini, Teresa of Jesus, Anne of St. Bartholomew, Magdalen of Pazzi, Mary Villana, Mary Buonomi, Marina d'Escobar, Crescentia de Kaufbeuern i mnoge druge redovnice kontemplativnih redova.

Isti put je Bog trasirao i za nju. Je li, kao ove svete žene, izdržala do kraja na tom putu? Sam Bog zna. Naše je da samo molimo da se tako stvarno i dogodilo, a mi se smijemo tome nadati. Oni naši čitaoci koji nisu upoznati s ekstatičnim životom iz pisanja onih koji su to živjeli, pronaći će informacije na tu temu u *Introduction of Goerres*, u skriptama Henry Suso, izdanim u Ratibonneu 1829. godine.

Pošto mnogi pobožni kršćani pokušavaju vidjeti u svojim dnevnim obvezama neki simbolički čin čašćenja Boga, nudeći ga u zajedništvu s zaslugama Kristovim i tako postići trajni čin adoracije, onda je moguće i da ovakve svete duše koje su provele cijeli život u trpljenju i kontemplaciji, ponekad smiju vidjeti svoj spiritualni rad pod slikom ovih zemaljskih poslova, koji su ispunjavali i njihove dane. Nekada su njihova djela bile molitve, a sada su njihove molitve djela, ali forma ostaje nepromijenjena.

Tako je bilo i u ekstatičnom životu Ane Katarine. Vidjela je u brojnim molitvama za Crkvu, mnoštvo parabola koje su povezane s ratarstvom, vrtlarstvom, tkanjem, šivanjem ili ovčarstvom. Svi ovi poslovi bili su složeni, prema značajkama, što su ih nosili razni periodi civilne, kao i crkvene godine, a bili su vođeni pod zaštitom i pomoći sveca dotičnog dana. Na njih su se primjenjivale i posebne milosti koje je taj svetac donosio.

Značenje ovih cikličkih simbola odnosilo se na sve aktivne dijelove njena unutarnjeg života. Bolje ćemo to shvatiti na jednom primjeru. Kada je Ana Katarina još bila dijete, pljevila je jednog dana vrt. Tražila je Boga da iščupa kukolj iz polja Crkve. Ako su joj ruke bile izarene od kopriva, ili ako je morala iznova besposličariti, prikazivala bi Bogu svoju bol i malaksalost i molila ga, u ime Isusa Krista, da čuvari duša ne budu umorni i da nitko ne napusti taj rad ili izgubi žar. Na taj način je njen fizički rad postao molitva.

Sada ću dati jedan primjer njene kontemplacije i ekstaze. Bila je bolesna nekoliko puta. Tako je jednom u stanju skoro neprekidne ekstaze, za vrijeme koje je neprestano stenjala, pomicala ruke kao osoba koja pljevi korov. Drugo jutro se žalila da je bole i svrbe ruke. Na ispitivanju koje su proveli vidjeli su da su joj ruke prekrivene mejhurićima, kao od kopriva. Tada je zamolila nekoliko svojih poznanika da združe svoje molitve s njenima, za neku njenu nakanu.

Osoba koja ju je ispitivala počela je ocrnjivati takve nemarne radnike, ali je ostala potpuno zbunjena kada je čula odgovor od Ane: "Ti si jedan od njih – oni koji pokidaju samo stabljiku, a korijen ostave u zemlji, to su oni koje mole nemarno". Poslije se saznalo da je molila za nekoliko biskupija koje su joj pokazane pod slikom zapuštenih vinograda, a za čije ozdravljenje je bio potreban težački rad.

Stvarno crvenilo od kopriva na njenim rukama je nosilo svjedočanstvo ovog simboličnog iskorjenjivanja korova. A. mi stvarno imamo razlog nadati se, da su crkve koje su joj pokazane u slici zapuštenih vinograda, iskusile dobre efekte njenih molitava i njenog spiritualnog rada. Jer, ako se vrata otvarju onima koji kucaju, sigurno više moraju biti otvorena onima, koji kucaju s takvom energijom, da su im prsti ranjeni od kucanja.

Slične reakcije duha nad tijelom često su pronađene u životima osoba povezanih s ekstazom i nikako nisu suprotne vjeri. Sveta Paula, ako možemo vjerovati svetom Džeromu, posjećivala je u duhu sveta mjesta, kao da ih je posjetila fizički. Slična stvar se događala svetoj Kolumbini iz Rietia i svetoj Lidvini iz Schiedama. Tijelo ove posljednje je nosilo tragove tih duhovnih putovanja, kao da je stvarno puno propješačila. Iskusila je sav umor tih teških putovanja. Stopala su joj bila izranjavana i prekrivena ožiljcima od kamenja i trnja. Konačno je zadobila i iščašenje od kojega je poslije dugo patila. Na tim putovanjima vođa joj je bio njen anđeo čuvar. On joj je rekao da ove tjelesne rane pokazuju da je bila ushićivana i u tijelu i u duhu.

Slične rane su viđene i kod Ane Katarine, odmah nakon njenih vizija. Sveta Lidvina je započinjala svoja ekstatična putovanja praćena svojim dobrim anđelom do kapele Presvete Djevice ispred Schiedama. Ana Katarina je započinjala svoja putovanja, također praćena svojim anđelom čuvarom i to do kapele koja je bila blizu njena stana ili do Križnog puta u Coesfeldu.

Njena putovanja u Svetu zemlju, prema njenim izvješćima koje je kasnije dala, kretala su se po najsporednijim putovima. Ponekad bi obišla čitavu planetu, a tek onda bi joj duhovni zadatak bio saopćen. U toku tih putovanja, od svojeg doma pa do najudaljenijih zemalja, nosila bi pomoć mnogim osobama. Tako se uvježbavala u djelima milosrđa, bilo tjelesnim bilo duhovnim, a ona su često bila izvršavana u parabolama. Pri kraju godine otišla bi ponovo do iste zemlje, vidjela iste ljude, i izvjestila o njihovom duhovnom napretku ili povratku u grijeh. Svaka etapa ovog rada bila je povezana s Crkvom i kraljevstvom Božjim na zemlji.

Završetak ovih dnevnih hodočašća koje je činila u duhu, bio bi redovito u Svetoj zemlji, čiji je svaki kutak istražila do u detalje. Ponekad bi ju vidjela i u današnjem stanju, a ponekad u raznim epohama biblijske povijesti. Posebna njena privilegija je bila intuitivna spoznaja povijesti Starog i Novog zavjeta, posebno predaka Svete obitelji, kao i svih drugih svetaca, koje je promatrala u duhu.

Vidjela je značenje svakog blagdana crkvene godine, s božanske, ali i povijesne točke gledišta. Vidjela je i opisala, dan po dan, u najsitnijem detalju, poimence, mjesta, osobe, blagdane, običaje i sva čuda što su se dogodila za vrijeme Isusovog javnog djelovanja, sve do Uzašašća. Vidjela je povijest apostola nekoliko tjedana nakon silaska Duha Svetoga. Smatrala je sve svoje vizije, ne samo kao duhovno uživanje, nego kao i tjelesno, tako reći kao plodno tlo, rodnu njivu sa zaslugama Kristovim, koja još nije skroz kultivirana. Često je bila angažirana u duhu, u molitvi, da plodovi nekog trpljenja našeg Gospodina budu dani Crkvi.

Tražila je od Boga da na Crkvu primjeni zasluge Kristove, koje je on ostavio njoj, kao nasljeđe, iz kojeg ona može neiscrpivo uzimati u svoje vlastito ime i dijeliti s najvećom jednostavnošću i iskrenošću.

Nikad nije svoje vizije promatrala u svezi s vanjskim kršćanskim životom, niti ih je smatrala nekom povijesnom vrijednošću. Izvanjski nije znala ništa osim katekizma, jednu opću povijest Biblije, nedjeljna i blagdanska čitanja Evanđelja. Poznavala je kršćanski almanah koji je njoj "dalekovidnoj", predstavljao neiscrpivi rudnik skrivenih blaga, budući joj je pružio na svojih nekoliko stranica nit vodilju za cijeli život. Pratila je tu nit iz misterije u misteriju, svečano proslavljajući svaku sa svim svecima, da bi tako požnjela plodove vječnosti u vremenu. Te plodove je čuvala i dijelila na svojim hodočašćima cijele crkvene godine, tako da se može volja Božja izvršavati na zemlji, kao i na Nebu.

Nikad nije pročitala niti Stari, niti Novi zavjet. Kad bi se umorila od opisivanja neke svoje vizije, rekla bi: "Pročitajte to u Bibliji", a kada bi joj rekli da to ne postoji u Bibliji, ostala bi zapanjena. Dodala bi: "Jer, ljudi danas stalno govore da ne trebaš ništa čitati osim Biblije, koja sadrži ama baš sve, itd, itd".

Njen stvarni životni zadatak je ustvari bio, trpljenje za Crkvu i za neke njene članove, čije bi joj nevolje bile pokazane u duhu. Isto i za one, koji bi tražili neke molitve za sebe, a da nisu ni znali da ova jadna bolesna redovnica ima toliko toga još učiniti za njih, a ne samo reći koji Očenaš. Jer, njihova duhovna ili tjelesna trpljenja su postala njena, a ona ih je morala podnijeti strpljivo i izdržati u najvećim bolovima, bez ikakve pomoći, za razliku od prijašnjih kontemplativaca koji su koristili pomoć određene zajednice, u združenim sućutnim molitvama.

U doba kad je ona živjela, nije imala druge pomoći, osim slabe medicine. Dok je tako izdržavala duga trpljenja, koje bi za druge preuzela na sebe, često bi svraćala misli na slična trpljenja koja podnosi Crkva. Kad bi tako trpila, za neku određenu osobu, prikazivala bi ta ista trpljenja i za čitavu Crkvu.

Evo jednog primjera te vrste. Nekoliko tjedana je imala sve simptome tuberkuloze. Žestoko nadraživanje pluća, jako znojenje koje bi skroz natopilo posteljinu, raskidajući kašalj, stalno iskašljavanje i neprestanu visoku temperaturu. Tako zastrašujuća su bila njena trpljenja, da se očekivalo svaki tren da će umrijeti, čak se to i priželjkivalo. Bilo je zamjetno da se bori i protiv jake napasti razdražljivosti. Ako bi popustila i vikala trenutak, odmah bi briznula u gorki plač, trpljenja bi se udeseterostručila, i ne bi se smirila, ako odmah ne bi dobila oprostjenje u sakramentu ispovjedi.

Također se borila i protiv averzije prema izvjesnim osobama, koje nije vidjela godinama. Bila je očajna zbog tih osoba, bez obzira što je izjavljivala da nema ništa s njima. Oni bi se pojavljivali u vizijama pred njenim očima s najzločestijim sklonostima. Tada bi gorko plakala i s velikom grižnjom savjesti govorila da ne želi počinuti grijeh, da je njeno kajanje očito svima i takve druge slične tvrdnje, koje su bile skroz nezamislive osobama koje bi je taj tren slušale.

Bolest je stalno rasla. Bila je na rubu života, pred umiranjem. Taj tren, kako svjedoči jedan njen prijatelj koji je bio prisutan, na njegovo veliko iznenađenje, iznenada je ustala iz kreveta i rekla: "Ponavljaj za mnom molitve, za one koji su u smrtnoj agoniji". Učinio je kako je rekla, a ona je recitirala Litanije, čvrstim glasom. Nedugo zatim, zvono za umiruće se

oglasilo. U sobu je ušao čovjek koji je zamolio Anu Katarinu molitve, za njegovu sestru, koja je upravo umrla. Ana je upitala za detalje bolesti i smrti, s velikom iskrenošću i sućuti. Gore spomenuti njen prijatelj, čuo je izvještaj od čovjeka o tuberkulozi njegove sestre, istoj, do najstinitijih detalja, kao što su bila trpljenja Ane Katarine.

Pokojnica je isprva bila u tako velikim bolovima i tako zbunjena u mislima, da je bila potpuno nesposobna pripremiti se za nadolazeću smrt. Ali, posljednja dva tjedna joj je bilo bolje. Pomirila se s Bogom. Pomirila se i s osobom s kojom je bila u zavadi. Tako je umrla u miru, podržana posljednjim sakramentima, čak njegovana od te iste osobe. Ana Katarina je dala malu sumu novca za njen pokop. Kašalj, znojenje i groznica su prestali. Sličila je izmučenoj osobi, iscrpljenoj umorom.

Prijatelj je upita: "Kad je ova strašna bolest došla na te, onoj ženi je postalo bolje, zar ne? Njena mržnja prema bližnjemu je bila jedina prepreka za izmirenje s Bogom. Ti si preuzela na sebe neko vrijeme, njene osjećaje mržnje, tako da je ona umrla u dobrom raspoloženju. Zato i ti sada izgledaš potpuno dobro. Da li još i sad patiš zbog nje?"

Odgovorila je: "Ne, nikako. To i je najnesхватljivije. Ali kako će itko izbjeći patnje, kad čak i mali prst toliko boli? Mi, svi smo jedno tijelo u Kristu."

"Dobrotom Božjom sad si opet nekako odmorna", reče prijatelj.

"Ne zadugo", odgovorila je sa smješkom. "Ima još drugih koji žele moju pomoć". Tada se okrenu na postelji, malo se odmarajući.

Samo nekoliko dana poslije, počela je osjećati intenzivne bolove u svim udovima, a pokazali su se simptomi vode u plućima. Brzo smo u susjedstvu otkrili čovjeka za kojeg Ana Katarina trpi. Vidjeli smo da se njegovi bolovi iznenada umanjuju ili uvećavaju, obrnuto proporcionalno s Aninim trpljenjima.

Tako ju je milosređe nagnalo da peuzme na sebe bolesti i napasti drugih, da bi oni mogli mirno umrijeti. Prisiljena je trpjeti u tišini. Tako je skrila slabosti bližnjih, a i da ne bi, sama bila smatrana luđakinjom.

Prisiljena je uzeti svu pomoć koju je medicina mogla pružiti za njene bolesti. Tako je prihvatila olakšanje za druge i prolazila iskušenja koja nisu bila njena vlastita. Napokon, bilo je neophodno da bude i osramočena u očima drugih, da bi se oni, za koje je patila, mogli obratiti pred Bogom.

Jednog dana dođe joj neki prijatelj u velikoj kušnji. Sjedio je kraj njena kreveta, kad odjednom ona pade u ekstazu i poče glasno moliti: "O slatki Isuse, dopusti mi da nosim taj kamen!" Prijatelj je upita što se događa.

"Ja sam na putu za Jeruzalem" odgovori ona, "i vidim nekog jadnika kako teško hoda, jer mu je natovaren teški kamen na prsa, i to tako težak da će ga zdrobiti."

Opet, nakon par trenutaka uskliknu: "Daj mi taj teški kamen, jer ga ti više ne možeš nositi." Sasvim iznenada, malaksa kao pod težinom teškog tereta, a isti tren je prijatelj osjetio oslobođenje od tereta tuge koja ga je pritiskala, dok mu je srce preplavila ogromna sreća. Vidjevši je u takvom stanju trpljenja, upita je o čemu se radi. Pogleda ga sa smješkom i odgovori: "Ne mogu više ostati ovdje. Jadniče, moraš uzeti natrag svoj teret."

Isti tren prijatelj ponovo osjeti sav teret jada, dok je ona postala opet odmornom, nastavljajući svoje spiritualno putovanje k Jeruzalemu.

Dati ćemo još jedan primjer njenih spiritualnih napora. Jednog jutra dala je svom prijatelju malu vrećicu s malo raženog brašna i par jaja. Pokaza mu prstom malu kuću gdje je živjela jedna sirotica s mužem i dvoje dječice, a sama je bolovala od tuberkuloze. Rekla mu je da joj kaže da skuha to brašno, jer će joj učiniti bolje plućima.

Ulazeći u kućicu, skrio je vrećicu pod kaput. Sirota majka gorila je od vrućice i ležala na postelji, između svoje polugole dječice. Uprla je oči u nj, i ispruživši mršavu ruku, uskliknu: "O gospodine, to mora biti Bog ili sestra Emerih koja te šalje k meni. Sigurno mi nosiš malo raženog brašna i par jaja."

Sirotica svladana osjećajima briznu u plač, te poče kašljati tako žestoko da je dala znak mužu da govori umjesto nje. On ispriča kako je sinoć Gertruda bila jako uznemirena. Buncala je u groznici, a kad se probudila ispičala mu je san koji je upravo sanjala. "Mislim da sam stajala na vratima zajedno s tobom, kad odjednom sveta redovnica iziđe iz susjedne kuće, a ja ti rekoh da je pogledaš. Ona stade pred nas i reče mi: 'Ah, Gertruda, izgledaš vrlo bolesno. Poslati ću ti malo raženog brašna i jaja koji će ti olakšati bol u grudima.' Tada se probudih." Tako je jednostavna bila priča toga jadnika. On i njegova supruga tako su žarko izrazili svoju zahvalnost, a nositelj Anine milostinje, napusti kućicu, svladan osjećajima.

Ništa od ovoga nije rekao Ani. Nakon nekoliko dana, posla ga opet u istu kuću sa sličnim darom. Tada je upita otkuda zna tu siroticu. "Znaš," reče, "da molim svaku večer za sve koji trpe. Ja sam sama trebala otići da im pomognem. Tako sam sanjala da idem od jednog doma trpnje do drugog, a ja im pomažem najbolje što mogu. Na taj način sam u snu ušla u dom te sirotice. Stajala je s mužem na vratima, a ja joj rekoh: 'Ah, Gertruda, izgledaš vrlo bolesno. Poslati ću ti malo raženog brašna i jaja koji će ti olakšati bol u grudima.' A to sam učinila preko tebe, slijedeće jutro."

Premda se nisu vidjele, obje njih su sanjale isti san, a san se ostvario.

Sveti Augustin u svome Božjem gradu, knjiga 28., redak 18., opisuje sličnu stvar o dvojici filozofa koji su se posjetili u snu. Raspravljali su pri tome o nekim Platonovim odlomcima, oba spavajući svaki u svom domu. Ovakva trpljenja i ova naročita vrsta aktivnog rada bila su kao jedna zraka svjetla, koja je obasjavala cijeli njen život. Bezbrojna su njena spiritualna djela karitativnog karaktera, kao i spiritualna trpljenja, a dolazila su odasvuda i ulazila u njeno srce – srce koje je gorilo od ljubavi prema Isusu Kristu. Kao i sveta Katarina Sijenska i neki drugi ekstatičari, često bi osjetila s najdubljim uvjerenjem kako naš Spasitelj uzima njeno srce iz grudi i na to mjesto postavlja svoje.

Slijedeći fragment će bolje objasniti ovaj misterij, pomoću kojega je bila duhovno vođena. Tokom 1820. godine izvodila je mnoga duhovna djela za nekoliko župa. Molitve su bile pokazane pod slikom najtežeg težačkog rada u vinogradu. Što smo prethodno već opisali o koprivama ima isti karakter.

6. rujna reče joj njen anđeo čuvar: "Pljevi, okopaj, sveži i obreži lozu. Počupaj korov tako da nikad više ne izraste. Tad otiđi vesela i odmaraj od molitava. Spremi se da naporno radiš od blagdana Male Gospe do blagdana arkandela Mihaela. Grožđe je zrelo i mora se dobro čuvati."

"Tad me odvede do vinograda svete Liboire i pokaza mi loze na kojima moram raditi. Moj rad je bio uspješan. Grožđe je napredovalo dobro i zadobilo je zrelu boju. Ponegdje je kapao crveni sok iz grozdova na zemlju."

Moj mi vodič reče: "Kada vrline dobrih počnu javno sjati, tada se moraju hrabro boriti, jer će biti pritisnuti, iskušani i progonjeni. Živa ograda mora biti zasađena oko vinograda, kako bi zrelo grožđe ostalo čitavo i sačuvano od lopova i divljih zvijeri, tj. pomoću iskušenja i progonstava."

"Tada mi pokaza kako da izgradim zid gomilajući kamenje na hrpe (suhozid) i kako da podignem živicu svuda uokolo."

Budući su mi ruke krvarile od napornog rada, Bog, da bi mi dao snagu, dopusti mi vidjeti misteriozno značenje loze i nekih drugih voćki. Isus Krist je pravi trs. On se ukorjenio u nama i raste. Sve beskorisno drvo mora biti posječeno, kako ne bi trošilo biljni sok, koji se inače pretvara u vino, a u Presvetom Sakramentu u Krv Kristovu.

Obrezivanje loze mora biti napravljeno prema određenim pravilima, koja su mi pokazana. To obrezivanje je u duhovnom smislu, rezanje svega onoga što je beskorisno tj. pokora i mrtvenje. Tako istinski Trs može rasti u nama i donositi plodove namjesto pokvarene prirode, koja rađa jedino deblo i lišće tj. besplodna je. Obrezivanje se izvodi prema određenim pravilima. Od nas se zahtijeva da beskorisne mladice odsječemo, a ne da ih samo okljaštrimo.

Nijedno obrezivanje se ne smije izvoditi na Trsu koji je posađen usred čovječanstva, po Blaženoj Djevici Mariji, i koji ostaje zauvijek. Istinski Trs povezuje Nebo i zemlju, Božansko i ljudsko. Na čovjeku je da bude obrezan, tako da jedino božansko može rasti. Vidjela sam mnoštvo drugih stvari povezanih s lozom, da ni knjiga veličine Biblije ne bi sve to mogla obuhvatiti.

Jednog dana dok sam trpila stalnu bol u grudima, tražila sam Gospodina s uzdasima, da mi ne da prevelik teret koji ne bih mogla nositi. Tada se pojavi moj Nebeski Zaručnik i reče: "Položio sam na te moj svadbeni ležaj, koji je ležaj trpljenja. Dao sam ti trpljenje i pokoru kao tvoju svadbenu haljinu i nakit. Moraš trpjeti, ali neću te zaboraviti. Ti si pricjepljena Trsu i nećeš biti izgubljena." Tada sam bila utješena za sva svoja trpljenja.

Također mi je objašnjeno zašto u blještavim vizijama povezanim s blagdanima Svete obitelji, kao što su npr. sveta Ana, sveti Joakim ili sveti Josip,... uvijek vidim Crkvu pod slikom trsa. Isti slučaj je bio i s blagdanima svetog Franje Asiškog, svete Katarine Sijenske i još nekih drugih svetaca koji su također imali stigme.

Značenje mojih trpljenja u svim mojim udovima, objašnjeno mi je u slijedećoj viziji. Vidjela sam gigantsko ljudsko tijelo u tako užasnom stanju unakaženosti kako se uzdiže prema nebu. Nije imalo prstiju na rukama i nogama. Tijelo je bilo pokriveno strašnim ranama, od kojih su neke bile svježije i krvareće. Druge su bile prekrivene trulim mesom ili su se pretvorile u izrasline. Cijela jedna strana bila je crna, napadnuta gangrenom, tako reći, napola izjedena.

Patila sam kao da je to bilo moje vlastito tijelo. Tada mi moj vodič reče: "Ovo je tijelo Crkve, tijelo svih ljudi, također i tvoje vlastito." Pokazujući mi svaku ranu, istovremeno mi je pokazivao i dijelove svijeta. Vidjela sam bezbroj ljudi i država odvojenih od Crkve, svaku na svoj specifičan način. Osjetila sam oštru bol zbog ove odvojenosti, kao da mi je otkinut komad mesa. Tada mi vodič reče: "Neka te trpljenje nauči lekciji. Ponudi ga Gospodinu u zajedništvu s Isusovima trpljenjima, za one koji su se odvojili od njega. Zar ne bi svaki član

trebao tako trpiti, kako bi se ponovo ujedinili u jedno tijelo? Kad se ovi dijelovi koji su najtješnje povezani s tijelom otkinu od njega, to je isto kao da ti komad mesa otkinu od srca."

U svojoj mlakosti, pomislila sam da on govori o onoj braći koja više nisu u zajedništvu s nama. Ali on nadoda: "Tko su tvoja braća? Nisu naši krvni rođaci najbliži našem srcu, nego oni koji su naša braća u Isusovoj krvi – djeca Crkve koja su otpala od nje."

Pokaza mi da će crna strana tijela napadnuta gangrenom uskoro biti izliječena. Gnjilo meso oko rana predstavljalo je heretike koji su se međusobno odijelili, ovisno koliko su rasli. Mrtvo meso je bila slika onih koji su duhovno mrtvi, hladni. Okoštali dijelovi su predstavljali tvrdoglave, okorjele heretike.

Vidjela sam i osjetila svaku ranu i njeno značenje. Tijelo je dosezalo do samog neba. Bilo je to tijelo Zaručnice Kristove, bolno za gledati. Gorko zaplakah, ali odjednom mi osjećaje žalosti i tuge zamijeni utjeha. Tada ponovo počeh naporno raditi, svom svojom snagom.'

Potonuvši pod težinom tereta života i zadaća koje su joj nametnute, uporno je molila Boga da je izbavi. Izgledala je kao da je na rubu smrti. Ali svaki put bi rekla: 'Gospodine ne moja, nego tvoja volja budi! Ako su moje molitve i trpljenja korisni, daj mi živjeti tisuću godina. Daj mi radije umrijeti nego da te uvrijedim.'

Tad bi dobila naredbu da živi, ustane, uzme svoj križ i još jednom ga nosi strpljivo za Gospodinom. S vremena na vrijeme, životni put bi joj bio pokazan. Vodio bi na sam vrh planine na kojoj je bio sjajni blještavi grad - nebeski Jeruzalem. Često je pomislila da je konačno stigla do njega, da joj je sasvim blizu, radovala bi se, a onda odjednom bi otkrila da je pred njom još jedna dolina. To je zahtjevalo od nje ponovni silazak niz strminu, po zaobilaznim putevima, trpljenje, patnju, rad i činjenje djela milosrđa posvuda.

Morala je izvoditi zalutale na pravi put, podizati pale, ponekad nositi invalidne, silom odvući mlake, a sva su ova djela milosrđa bila dodatni teret na njenom križu. Tad bi hodala još teže pod takvim teretom, sva povijena, ponekad padajući na zemlju.

1823. je češće nego inače ponavljala da više ne može izvršavati svoje zadaće, da nema više snage i da bi mirno željela živjeti i umrijeti u nekom mirnom samostanu. Dodala bi da će je uskoro Bog uzeti k sebi. Tamo će ga zaklinjati da joj dopusti postići molitvama na onom svijetu, ono što ovdje nije postigla zbog svoje slabosti. Kratko prije smrti, Sveta Katarina Sijenska je ponavljala sličnu molitvu.

Ana Katarina je imala viziju o onome što će njene molitve na Nebu postizati na zemlji, čak, tičući se i stvari koje nisu postojale u njeno vrijeme. 1823. godina joj je donijela puno rada. Izgledala je kao da želi dovršiti cijeli svoj zadatak i tako održati jednom prije dano obećanje, opisati cijelu Isusovu Muku.

Muka je bila predmet njene Korizmene meditacije tijekom ove godine, i većinom iz nje je napisana najviše. Ali bez obzira na opisivanje, nije propuštala sudjelovati ništa manje u ovom pokorničkom dijelu godine ili manje iznositi misterije svakog blagdana crkvene godine. Sve je to obavljala kao i prethodnih godina. Pogledajte o ovome u poglavlju naslovljenom 'Prekid iznošenja Muke'.

Svaki crkveni blagdan bio je za nju više od posvećenja sjećanja na tog sveca. Vidjela je u povijesnom utemeljenju tog blagdana, čin Svemogućega, učinjen u to vrijeme za uzdizanje posrnulog čovječanstva.

Premda su joj se ovi čini činili obilježeni karakterom vječnosti, bila je svjesna da čovjek profitira od njih samo u ograničenoj i uskoj sferi vremena. Čovjek mora doći u njihov posjed u seriji uzastopnih trenutaka, i zbog toga oni moraju ponovo biti obnovljeni u Crkvi, u slijedu utemeljnog od Isusa Krista i Duha Svetoga.

Svi blagdani i svečanosti u njenim očima su bili vječne milosti, koje su se vraćale u fiksnim dijelovima svake crkvene godine, na isti način kao što voće i plodovi zemlje dolaze u svojim sezonskim dobima prirodne godine.

Njen žar i zahvalnost u primanju i iskorištavanju tih milosti bio je neugasiv. Ništa nije bila manje revna u nuđenju istih tih milosti, onima koji su zanemarivali njihove vrijednosti. Kao što se zbog sućuti prema raspetom Spasitelju svidjela Bogu i postigla za sebe privilegiju zadobivanja stigmi, kao znak najsavršenije ljubavi, tako su se i sva trpljenja Crkve kao i onih koji su bili u nevoljama, ponavljali u različitim stanjima njene duše i tijela.

A sva ova čuda su se događala u njenoj nutrini, skrivena i nepoznata onima oko nje. Čak ni sama nije bila potpuno načisto s njima, kao što ni pčela nije svjesna svoga truda. Ipak je kao svaki marljivi ratar, obrađivala i gnojila s pažnjom, polje crkvene godine. Živjela je usred njenih plodova i raspodjeljivala ih drugima. Jačala je sebe i svoje prijatelje sa zelenjem koje je sama obrađivala. Ili, još bolje, bila je sama osjetljiva biljka u tom vrtu, suncokret, čudesna biljka koja nezavisno od svoje volje, donosi plodove u svakoj sezoni godine, svaki sat u danu i pri svakakvom vremenu.

Na kraju crkvene 1823., imala je zadnju viziju na temu izvještavanja događaja te godine. Nema vojujuće Crkve i njenih slugu, svećenika, pokazani su Ani Katarini pod raznim simbolima. Vidjela je koliko mnogo se milosti gubi jer se nije surađivalo s njima. Vidjela je koliko ih je odbačeno, manje ili više, i koliko ih je potpuno odbačeno. Pokazano joj je kako je naš Blagoslovljeni Otkupitelj položio za svaku godinu u vrt Crkve, kompletno blago svojih zasluga, koje je više nego dostatno za svaku potrebu i za iskupljenje svakog grijeha.

Bio joj je dan iscrpni izvještaj o svakoj zanemarenoj, izgubljenoj ili potpuno odbačenoj milosti. Vojujuća Crkva je bila kažnjena za svaki ovaj nepar ili nevjernost. Također joj je pokazano, kako su Crkvine sluge, zbog takva postupanja bile pritisnute od strane neprijatelja ili kako su bili povremeno ponižavani.

Otkrića ovakvih opisa rasla su do preobilja njene ljubavi prema Crkvi, njenoj majci. Dane i noći je provodila u molitvi za Crkvu, prikazujući zasluge Isusa Krista, stalno plačući i usrdno moleći milosrđe.

Pod ovakvim okolnostima, konačno bi skupila svu snagu i hrabrost i ponudila da ona preuzme na sebe krivicu i kaznu, kao što dijete pristupa pred kraljev tron da primi kaznu. Tad joj je rečeno: 'Pogledaj se kako si jadna i bijedna. Ti, koja si zaželjela zadovoljiti za grijeh drugih.' Na na njen veliki užas, vidjela bi se kao neku bijednu masu totalno nesavršenu. Ipak je njena ljubav ostala neustrašiva i prsnula bi u ovim riječima: 'Da, jadna sam i puna grijeha, ali sam još uvijek zaručnica svoga Gospodina i Spasitelja! Moja vjera u Tebe i u iskupljenje koje si nam donio, pokriva sve moje grijeha, kao tvojim kraljevskim ogrtačem. Neću te napustiti sve

dok ne prihvatiš moju žrtvu, jer preobilno blago tvojih zasluga, nije zatvoreno ni za jednog od tvojih vjernih slugu.'

Što je duže molila, njena molitva postajala bi čudesno energična, i ljudskim ušima bila je kao debata i borba s Bogom, ushićena i tjerana žestinom ljubavi. Ako joj je žrtva bila prihvaćena, energija bi joj slabila i bila bi ostavljena, da trpi, do odbojnosti ljudskoj prirodi. Kad god bi prolazila kroz ovakve kušnje, oči bi prikovala na svoga Spasitelja u Maslinskom vrtu. Tada je morala pretrpjeti neopisive muke, podnoseći ih veličanstveno, strpljivo i slatko.

Često smo je vidjeli kako miruje danima, nepokretna, kao janje na umoru. Ako bi je upitali kako joj je, sa smješkom i napola otvorenih očiju bi odgovorila: 'Moja su trpljenja najljekovitija.'

Početak Adventa, trpljenja su joj bila malo ublažena. Vidjela je slatke vizije priprema Blažene Djevice za put, odlazak od kuće i cijeli tijekom putovanja sa svetim Josipom do Betlehema. Pratila ih je svaki dan do skromne gostionice gdje su odsjeli jednu noć ili bi išla pred njima da im pripravi konak.

Tada bi često uzimala komad starog platna, i po noći, ne budeći se, pravila bi dječju robicu i kapice za djecu siromašnih žena, čiji se porod uskoro očekivao. Sutradan bi bila iznenađena kad bi vidjela svu tu robu fino složenu u svojim ladicama. Ovo joj se događalo svake godine u isto vrijeme, ali ove godine, bilo je više umora, a manje utjehe.

U časovima rođenja našeg Spasitelja, bila bi skroz svladana osjećajima radosti, tako da bi jedva otpuzala do jasala gdje je dijete ležalo. Donijela bi mu na poklon samo mirtu i svoj križ, ispod čije težine bi malaksala, napola živa, sjedeći kraj njegovih nožica. Činilo se kao da je posljednji put da sklapa svoj zemaljski ugovor s Bogom, i da se zadnji put nudi namjesto bezbrojnih grešnika koji su bili duhovno mrtvi ili su bili u tjelesnim nevoljama. I ovo malo što znamo o načinu na koji je preuzimala na sebe trpljenja drugih, čini nam se potpuno neshvatljivim. Često bi iskreno rekla: "Ove mi je godine Dijete Isus donio samo križ."

Svaki dan je postajala sve uronjenija u trpljenja. Premda je vidjela Isusa kako ide od grada do grada za vrijeme svog javnog djelovanja, najviše što bi rekla o tome događaju, bilo bi kratko imenovanje u kojem smjeru ide. Jednom je iznenađena, jedva čujnim glasom, upitala: "Koji je danas dan?". Kad su joj rekli da je 14. siječnja, odgovorila je: "Imam još samo nekoliko dana. Trebala sam opisati cijeli život našeg Spasitelja, ali sad više nisam u mogućnosti to učiniti." Ove riječi su bile najneshvatljivije, jer izgledalo je kao da ne zna, ni koju godinu Isusova javnog djelovanja kontemplira.

1820. je opisala povijest našeg Spasitelja, počevši od 28. srpnja treće godine javnog djelovanja sve do Uzašašća. Nakon toga bi se vratila na prvu godinu Isusova javnog djelovanja, i nastavila do 10. siječnja, treće godine javnog djelovanja.

27. travnja 1823. zbog putovanja pisca ovih stranica, dogodio se prekid u izvještavanjima, koji je trajao sve do 21. listopada. Bez problema je uhvatila nit izvještavanja točno tamo gdje je stala, i nastavila tako sve do zadnjih tjedana svog života.

Kad bi rekla da je potrebno još nekoliko dana, sam njen prijatelj ne bi znao koliko će izvještavanje potrajati, niti je imao vremena već napisano pregledati. Nakon njene smrti bio je uvjeren, da je samo mogla govoriti zadnjih dva tjedna svog života 'iznijela bi Isusov javni život sve do 28. srpnja treće godine javnog djelovanja, i tako kompletno zatvoriti ciklus.'

Stanje joj se svaki dan drastično pogoršavalo. Ona, koja je inače patila u tišini, sad je ispuštala prigušena stenjanja. Tako je grozna bila tjeskoba koju je podnosila.

15. siječnja reče: 'Dijete Isus mi je donio velika trpljenja za Božić. Još jednom sam bila kraj njegovih jaslica u Betlehemu. Gorio je od groznice i pokazao mi trpljenja svoje Majke. Bili su tako siromašni da nisu imali hrane, osim komada suhog kruha. Dao mi je još veća trpljenja. Reče mi: "Ti si moja. Ti si moja zaručnica. Trpi kao što sam i ja trpio, bez pitanja razloga zašto trpiš." Nemaam pojma koja će mi trpljenja biti nametnuta, niti koliko će trajati. Pokorila sam se slijepo svom mučeništvu, bilo za života, bilo za smrti. Jedino želim da se skrivena volja moga Gospodina izvrši na meni. U drugu ruku sam potpuno mirna, i imam utjehu u trpljenjima. Čak i jutros sam vrlo radosna. Budi blagoslovljeno sveto Ime Božje!'

Trpljenja su se nastavljala, da je moguće, još bi se i povećala. Sjedeći, očiju zatvorenih, padala bi s jedne strane na drugu, dok bi zatomljen jecaj pobjegao s njenih usana. Ako bi ležala, bila je u opasnosti da bude ugušena. Disanje joj je postalo užurbano i naporno. Svi mišići i živci su drhtali s bolju. Nakon žestog nagona na povraćanje, trpila bi strašnu bol u želudcu. Pomisli su da je gangrena u stomaku. Ždrijelo bi joj bilo suho i goruće, usta nateknuta, obrazi pocrvenjeli od vrućice, a ruke bijele kao kreč. Ispod nategnute kože ožiljci od stigmi bi sjali kao srebro. Puls joj je bio od 160 do 180. Premda nije mogla govoriti, svaku dužnost je imala potpuno na pameti.

Uvečer 26. siječnja, reče prijatelju: 'Danas je deveti dan. Moraš platiti svijeće i devetnicu u kapeli svete Ane.' Aludirala je na devetnicu koju je zamolila da joj učini za njene nakane, pa se bojala da ne bi prijatelj možda zaboravio.'

27. siječnja, u dva sata popodne, primila je Posljednje pomazanje, koje joj je donijelo veliko olakšanje, i duši i tijelu. Uvečer, njen prijatelj, izvrstan liječnik, molio je kraj njena uzglavlja. To joj je bila velika utjeha. Ona mu reče: "Kako je lijepo i prekrasno sve ovo! Neka je Gospodin tisuću puta hvaljen i slavljen!"

Približavanje smrti nije nimalo prekinulo čudesnu povezanost njena života sa životom Crkve. Jedan ju je prijatelj posjetio 1. veljače uvečer. Sjeo je kraj njena kreveta, gdje ga nije mogla vidjeti. Slušao je s krajnjom sućuti njeno slabo stenjanje i isprekinuto disanje. Odjednom sve utihnu, a on pomisli da je umrla. Taj tren se oglasi večernje zvono za Zornicu Prikazanja u hramu (Zornica je bila u 18 sati po starim običajima).

Bio je to početak blagdana, koji je prouzrokovao trenutni ushit njene duše u ekstazi. Premda još uvijek u teškom stanju, govorila je slatke riječi, pune ljubavi, prema Blaženoj Djevici Mariji, cijelu noć i dan blagdana. Oko podne, reče glasom koji se već promjenio zbog nadolazeće smrti: "Nisam se već dugo ovako dobro osjećala. Bolesna sam skoro cijeli tjedan, zar ne? Osjećam se kao da ništa ne znam o ovom mračnom svijetu! O, kakvo mi je samo svjetlo pokazala Blažena Majka Božja! Odvela me sa sobom. O, kako sam željno htjela ostati s njom!" Ovdje se pribrala na trenutak, stavivši prst na usne, reče: "Ali ne smijem pričati o ovim stvarima!" Otada je govorila da i najmanja riječ u njenu (Katarininu) slavu, samo povećava njeno trpljenje.

Sutradan joj je bilo još gore. Uvečer, 7. veljače, bila je poprilično mirna, pa reče: 'O moj slatki Gospodine Isuse, hvala ti opet i opet, za svaki trenutak moga života. Gospodine, ne moja, nego tvoja volja nek se vrši.' Uvečer, 8. veljače, jedan je svećenik molio kraj njena kreveta,

kad mu odjednom zahvalno poljubi ruku, preklinjavši ga da asistira kad bude umirala. Tad reče: 'O Isuse ja živim za te, ja umirem za te! O Gospodine, slava budi tvome imenu, više ne čujem, niti vidim.'

Prijatelji su pokušali promijeniti njen položaj, kako bi bar malo olakšali njene boli. Ali, ona reče: 'Ja sam na križu, uskoro će sve biti gotovo, pustite me na miru.' Primila je zadnje Sakramente. Željela se još jedanput u ispovjedi optužiti i za najmanji grijeh, koji je već mnogo puta ispovjedila. Vjerovatno je bio iste naravi kao onaj što je počinila u djetinjstvu, za koji se često optuživala, a sastojao se u prolasku kroz živicu susjedova vrta i želje za nekoliko jabuka koje su pale sa stabla na zemlju. Samo ih je pogledala. Jer, hvala Bogu, reče, nije ih ni dotakla, ali ona je mislila da je to grijeh protiv desete Božje zapovijedi.

Svećenik joj je dao potpuno odrješenje, nakon čega se ispružila na krevetu, a oni koji su stajali uokolo mislili su da umire. Jedna osoba koja joj je često zadavala boli, sad je stajala kraj njena kreveta moleći oprostjenje od nje. Pogledala ga je iznenađeno i rekla da sigurno griješi, 'Ja nikome nemam što oprostiti.'

Tokom zadnjih dana života, kad se svaki čas očekivala njena smrt, nekoliko je prijatelja konstantno ostalo u sobi kraj nje. Pričali su tihim glasom, tako da ih nije mogla čuti, o njenoj strpljivosti, vjeri i drugim vrlinama. Kad odjednom iznenada, umirućim glasom reče: 'Ah, za ljubav Božju, ne hvalite me – to me drži ovdje, jer onda moram dvostruko patiti. O moj Bože! Koliko svježeg cvijeća pada na mene!' Uvijek je vidjela cvijeće kao preteče i simbole trpljenja. Tad bi odbacila sve hvale, s najdubljim uvjerenjem njene vlastite bezvrijednosti, govoreći: "Samo je Bog dobar. Sve se mora platiti do zadnjeg novčića. Ja sam siromašna i opterećena grijehom i jedino mogu biti hvaljena trpljenjima, koje su sjedinjene s Isusovim trpljenjima. Ne hvalite me, već me pustite umrijeti u sramoti s Isusom na križu!"

Boudon, u svojoj knjizi "Život Oca Surina", opisuje sličnu osobinu umirućeg čovjeka, za kojeg su mislili da je izgubio osjet vida i sluha, kako energično odbacuje pohvale na njegov račun, izgovarane od strane onih koji su bili kraj njega.

Nekoliko sati prije smrti, za kojom je čeznula, reče: 'O, Gospodine pomози mi. Dođi, o Gospodine Isuse.' Riječ hvale ju je zadržala, i tad opet najenergičnije odbaci hvalu, učinivši čin poniznosti. 'Ne mogu umrijeti ako toliko dobrih osoba, misli dobro o meni. Molim vas recite im da sam nevrijedna grješnica! Proglasite to po cijelom svijetu, velika sam grješnica! Ja sam daleko ipod dobrog razbojnika koji je bio raspet s našim Isusom. Jer, on i njegovi suvremenici, nisu tako strašno puno krivi, kao što mi moramo dati zadovoljštinu za sve milosti koje su nam darovane po Crkvi, jer, oni nisu imali takvih milosti.'

Nakon ove izjave, povratio joj se mirnoća, a svećeniku koji ju je tješio, reče: 'Sad se osjećam potpuno mirnom i toliko sam ispunjena nadom i pouzdanjem, kao da nikada nisam počinila grijeh.' Bacila je pogled pun ljubavi na križ koji je stajao iznad podnožja njena krevet. Disanje joj je postalo ubrzano. Često bi popila malo tekućine. Kad bi joj dali raspelo, iz poniznosti, ona bi poljubila samo noge.

Kraj kreveta je klečao jedan njen prijatelj u suzama. Imao je utjehu u stalnom prinošenju vode i vlaženju njenih usana. Kad bi položila ruku na presvlaku posteljine, blijedi suhi ožiljak od stigme bio bi jasno vidljiv. On bi držao njenu ruku, koja je već bila skoro hladna i budući da je u duši žudio za nekim njenim znakom pozdravljanja radi odlaska, ona bi samo lagano stisnula njegovu ruku.

Lice joj je bilo vedro i mirno. Nosilo je izraz nebeskog dostojanstva, koji bi se mogao usporediti s izrazom borbenog hrvača, koji nakon nečuvjenih napora i pobjede, malakše, i umire u samom činu dobivanja nagrade. Svećenik je ponovo molio molitve za umiruće, a ona osjetila u duhu inspiraciju da moli za pobožnog mladog prijatelja, čiji je imendan bio baš danas.

Sat odbi 20 sati. Disala je slobodnije par minuta, a tada tri put uzviknu sa dubokim stenjanjem, 'O, Gospodine pomози mi, Gospodine, dođi!' Svećenik zazvoni svojim zvoncem i reče: 'Umire.' Nekoliko rođaka i prijatelja koji su bili u susjednoj sobi, uđoše i kleknuše na molitvu. Ona je u ruci držala svijeću za umiruće, koju je svećenik pridržavao. Udahnu nekoliko laganih udisaja, a onda njena jadna duša napusti njene nevine usne i pohita, obučena u svadbenu haljinu, da se pojavi u nebeskoj nadi, pred Božanskim Zaručnikom, ujedinjena zauvijek s blagoslovljenim društvom djevice, koje idu za Janjetom, gdje god ono ide. Njeno beživotno tijelo lagano je skliznulo na jastuke, točno u 20 sati i 30 minuta, 9. veljače 1824.

Osoba koja ju je dobro poznavala i puno od nje dobila, napisala: 'Nakon njene smrti približila se njenom krevetu. Bila je poduprta jastucima, ležeći na lijevoj strani. Povoji koji su bili pripremljeni od njenih prijateljica, još dok je mogla napraviti par koraka, visjeli su s njene glave, prekriveni u kutevima. Blizu nje na zidu je visjela slika naslikana uljem, prikazujući smrt Blažene Djevice, koju joj je darovala princeza od Salma.

Izraz lica je bio besprijeckorno divan. Nosio je tragove duha samožrtve, strpljenja i mirenja sa životom. Izgledala je kao ona koja je htjela umrijeti od ljubavi za Isusa, i to u samom činu izvršavanja djela milosrđa za druge. Desna ruka joj je počivala na posteljini – ruka kojoj je Bog dao neusporedive milosti, da prepozna čim nešto dotakne, da li je sveto ili posvećeno od Crkve.

Milost koju možda nitko drugi nije tako obilno iskoristio. Milost po kojoj se interesi vjere mogu nepojmljivo promovirati, jer ta milost sigurno nije dana nekoj jednoj seljanki samo radi njene slave.

Zadnji put uzela njenu ruku u svoju ruku. Ruku, tako vrijednu našeg najvećeg poštovanja - ruku, koja je bila božji instrument u brzom prepoznavanju što je sveto - ruku, milosno vrijednu koja je toliko puta nahranila gladne i obukla gole – ruku, koja je sada bila hladna i beživotna.

Velika je milost bila povučena sa zemlje. Bog nam je oduzeo ruku svoje zaručnice, koja je podastrijela svjedočanstvo molitve i trpljenja za Istinu. Ta je ruka bila vanjski izraz osobite privilegije, darovane od Božanske milosti. Osupnut jakim impresijama koje sam imao gledanjem njena lika, i uznemiren priprema koje su se već događale oko njena kreveta, zamišljeno napustila sobu.

Da je, rekoh si – da je, kao i mnogi drugi pustinjaci umrla sama, u grobu koji je unaprijed pripremila svojim rukama, njeni prijatelji – ptice - sigurno bi je prekrile cvijećem i lišćem. Da je umrla, kao mnoge druge, s djevicama posvećenim Bogu, i da ju je njihova nježna njega i dostojno štovanje ispratilo do groba, kao što je bio slučaj s npr. svetom Kolumbom od Rietia, bilo bi to na njihovo duhovno izgrađivanje. Ali, počasti koje su iskazane njenim posmrtnim ostacima, nisu u skladu s njenom ljubavlju prema Isusu, kojem ona toliko nalikuje, kako u životu tako i u smrti.'

Isti je prijatelj napisao: 'Nažalost, nije bilo nikakvog službenog posthumnog ispitivanja njena tijela. Nijedan zahtjev za ispitivanjem kojim je bila razapinjana tokom života, nije se sada

dogodio. Prijatelji koji su je okruživali sada su zanemarili ispitivanje njena tijela, vjerovatno iz straha da ne dođe do velikog čuda, koji bi doveo do još jačih uzrujavanja.'

U srijedu 11. veljače, tijelo je bilo pripremljeno za ukop. Pobožne žene, koje nisu nikom drugom dozvolile tu zadnju počast, opisale su mi stanje njena tijela: "Stopala su joj bila prekrivena kao na križu. Ožiljci stigmi su bili crveniji nego inače. Kada smo podigli njenu glavu, krv je potekla iz nosa i usta. Svi su joj udovi bili mekani i fleksibilni, bez imalo mrtvačke ukočenosti, čak i kad je bila stavljena u lijes."

U petak 13. veljače, odnijeta je na groblje. Na sprovodu je bilo cijelo mjesto. Grob joj je bio lijevo od križa na groblju, na strani bliže živici. Ispred njena groba počivao je jedan dobar stari seljak iz Welde, a iza nje, jedna sirota i moralna žena iz Dernkampa.

'Uvečer istog dana, kad je već bila pokopana, došao je jedan bogataš, nije došao Pilatu nego liječniku mjesta. Zatražio je tijelo Ane Katarine, ne da ga položi u novu grobnicu, već da ga otkupi za visoku cijenu za bogatog Nizozemskog doktora. Prijedlog je odbijen kao što i zaslužuje. Ali poslije su se mjestom počele širiti glasine da je tijelo odnijeto. Mnogi su išli na groblje da vide da li je grob opljačkan.'

Ovome ćemo dodati slijedeći izvadak iz izvještaja izdanog u prosincu 1824., u 'Journal of Catholic Literature', u Kerzu. Taj je izvještaj napisala osoba koja nam je nepoznata, ali koja je čini se bila dobro informirana: 'Oko 6 do 7 tjedana nakon smrti Ane Katarine Emerih, počelo se pričati da joj je tijelo ukradeno. Grob i lijes su otvoreni u tajnosti naredbom vlasti, u prisutnosti 7 svjedoka. Sa iznenađenjem pomješanom s radošću, pronašli su da je tijelo potpuno očuvano. Izraz lica je bio nasmješten kao u osobe koja slatko sanja. Izgledala je kao da je upravo sad bila položena u lijes. Tijelo nije ispuštalo nikakav neugodan miris. *Dobro je sačuvati kraljeve tajne*, kaže Isus sin Sirahov. Ali je također dobro da obznanimo svijetu veličinu Božjeg milosrđa.'

Rečeno nam je, da je veliki kamen navaljen preko njena groba. Mi ga stavljamo na ove stranice. Neka one pridonesu vječnom spomenu na osobu koja je ublažila mnoge boli dušama i tijelima, i koja na mjestu gdje počivaju njeni posmrtni ostaci, čeka Dan Uskrsnuća.

Opaska prevodioca:

Pjesnik Clement Brentano posjetio je sestru Emerih. Ona mu reče da ga je već vidjela u svojim vizijama i da je on taj koji će njene vizije staviti na papir. Zapisivao je vizije u notes, prevodeći Anin dijalekt na službeni njemački jezik, uvijek naknadno tražeći da ona potvrdi prijevode. 1833. godine je izišla iz tiska knjiga "Bolna Muka našeg Gospodina Isusa Krista prema meditacijama Ane Katarine Emerih".

Postupak za kanonizaciju je pokrenut službeno 14. studenog 1892. Prema optužbama zbog njena navodnog prekida zavjeta djevičanstva, postupak je prekinut 30. studenog 1928. Međutim, optužbe su dokazane kao lažne, pa je postupak obnovljen 18. svibnja 1973. Tijelo joj je prenijeto u crkvu Svetog Križa u Dulmenu, 15. veljače 1975. Stupanj beatification miracle (?) je javno proglašen 7. srpnja 2003. Konačno, 3. listopada 2004., papa Ivan Pavao II proglasio ju je Blaženom.